Westminsterský větší katechismus

1. **Co je hlavním a nejvyšším cílem člověka?**

   Hlavním a nejvyšším cílem člověka je oslavovat Boha a plně se z Něho radovat navěky.

   Římanům 11:36. 1. Korintským 10:31. Žalmy 73:24-28.

2. **Jak je zřejmé, že Bůh je?**

   Samo světlo přirozenosti v člověku a skutky Boží jasně ukazují, že Bůh je; ale jedině Jeho Slovo a Duch Jej lidem dostatečně a účinně zjevují k jejich spasení.

   Římanům 1:19-20. Žalmy 19:1-3. Skutky apoštolské 17:28 . 1. Korintským 2:9-10. 2. Timoteovi 3:15-17. Izaiáš 59:21.

3. **Co je Slovo Boží?**

   Písmo svaté Starého a Nového zákona je Slovo Boží, jediné pravidlo víry a poslušnosti.

   2. Timoteovi 3:16. 2. Petrova 1:19-21. Efezským 2:20. Zjevení Janovo 22:18-19. Izaiáš 8:20. Lukáš 16:29,31. Galatským 1:8-9. 2. Timoteovi 3:15-16.

4. **Jak je zřejmé, že Písma jsou Slovo Boží?**

   Písma se sama prokazují jako Slovo Boží svou vznešeností a čistotou; souladem všech částí a cílem celku, jímž je vzdát všechnu slávu Bohu; svým světlem a mocí usvědčovat a obracet hříšníky, těšit a budovat věřící ke spasení; ale jedině Duch Boží, který skrze Písma a spolu s nimi vydává svědectví v srdci člověka, je s to plně je přesvědčit, že Písma jsou pravé Slovo Boží.

Ozeáš 8:12. 1. Korintským 2:6-7,13. Žalmy 119:18,129. Žalmy 12:6. Žalmy 119:140. Skutky apoštolské 10:43. Skutky apoštolské 26:22. Římanům 3:19,27. Skutky apoštolské 23:28. Židům 4:12. Jakubova 1:18. Žalmy 19:7-9. Římanům 15:4. Skutky apoštolské 20:32. Jan 16:13-14. Jan 20:31. 1. Janova 2:20, 27.

5. Čemu především učí Písma?

Písma především učí tomu, co má člověk věřit o Bohu, a jakou povinnost Bůh od člověka vyžaduje.

2. Timoteovi 1:13.

6. Co Písma zjevují o Bohu?

Písma zjevují, co je Bůh, osoby v Božství, Jeho úradky a vykonávání Jeho úradků.

Židům 11:6. 1. Janova 5:7. Skutky apoštolské 15:14-15,18 . Skutky apoštolské 4:27-28.

7. Co je Bůh?

Bůh je Duch, sám v sobě a sám ze sebe nekonečný v bytí, slávě, blaženosti a dokonalosti; všedostatečný, věčný, neměnný, nepochopitelný, všudypřítomný, všemohoucí, vševědoucí, nejmoudřejší, nejsvětější, nejspravedlivější, nanejvýš milosrdný a milostivý, shovívavý a hojný v dobrotě a pravdě.

Jan 4:24. 2. Mojžíšova 3:14. Job 11:7-9. Skutky apoštolské 7:2. 1. Timoteovi 6:15. Matouš 5:48. 1. Mojžíšova 17:1. Žalmy 90:2. Malachiáš 3:6. Jakubova 1:17. 1. Královská 8:27. Žalmy 139:1-13. Zjevení Janovo 4:8. Židům 4:13. Žalmy 147:5. Římanům 16:27. Izaiáš 6:3. Zjevení Janovo 15:4. 5. Mojžíšova 32:4. 2. Mojžíšova 34:6.

8. Je více bohů než jeden?

Je jen jeden jediný, živý a pravý Bůh.

5. Mojžíšova 6:4. 1. Korintským 8:4,6. Jeremiáš 10:10.

9. Kolik osob je v Božství?

V Božství jsou tři osoby, Otec, Syn a Duch svatý; a tyto tři jsou jeden pravý, věčný Bůh, tytéž v podstatě, rovné v moci a slávě, ačkoli rozlišené svými osobními vlastnostmi.

1. Janova 5:7. Matouš 3:16-17. Matouš 28:19.
2. Korintským 13:14. Jan 10:30.

10. Jaké jsou osobní vlastnosti tří osob v Božství?

Otci je vlastní plodit Syna, Synu být plozen od Otce a Duchu svatému vycházet od Otce i Syna, a to od vší věčnosti.

Židům 1:5,6,8. Jan 1:14,18. Jan 15:26. Galatským 4:6.

11. Jak je zřejmé, že Syn a Duch svatý jsou Bůh, rovní Otci?

Písma ukazují, že Syn a Duch svatý jsou Bůh, rovní Otci, tím, že jim připisují taková jména, vlastnosti, skutky a uctívání, jaká náležejí jedině Bohu.

Izaiáš 6:3,5,8. Jan 12:41. Skutky apoštolské 5:3,4. Skutky apoštolské 28:25. 1. Janova 5:20. Jan 1:1. Jan 2:24-25. Izaiáš 9:6. 1. Korintským 2:10,11. Kolossenským 1:16. 1. Mojžíšova 1:2. Matouš 28:19. 2. Korintským 13:14.

12. Co jsou Boží úradky?

Boží úradky jsou moudré, svobodné a svaté úkony rady Jeho vůle, jimiž od vší věčnosti pro svou vlastní slávu neměnně předurčil všechno, cokoli se děje v čase, zvláště pokud jde o anděly a lidi.

Efezským 1:11. Římanům 9:14,15,18. Římanům 11:33. Efezským 1:4,11. Římanům 9:22-23. Žalmy 33:11.

13. Co Bůh zvláště ustanovil ve svém úradku o andělích a lidech?

Bůh věčným a neměnným úradkem, z pouhé své lásky, ke chvále své slavné milosti, která má být v příhodný čas zjevena, vyvolil některé anděly ke slávě; a v Kristu vyvolil některé lidi k věčnému životu i prostředky k němu; a také podle své svrchované moci a nevyzpytatelné rady své vlastní vůle (jíž prokazuje nebo odpírá přízeň, jak se Mu líbí) pominul ostatní a předurčil je k potupě a hněvu, který na ně má za jejich hřích dopadnout, ke chvále slávy své spravedlnosti.

1. Timoteovi 5:21. Efezským 1:4-6. 2. Tessalonicenským 2:13,14. Římanům 9:17,18,21,22. Matouš 11:25,26. 2. Timoteovi 2:20. Judova 1:4. 1. Petrova 2:8.

14. Jak Bůh vykonává své úradky?

Bůh vykonává své úradky v dílech stvoření a prozřetelnosti, podle svého neomylného předvědění a svobodné a neměnné rady své vlastní vůle.

Efezským 1:11.

15. Co je dílo stvoření?

Dílo stvoření je to, v němž Bůh na počátku slovem své moci učinil z ničeho svět a všechno, co je v něm, pro sebe, v průběhu šesti dnů, a všechno velmi dobré.

1. Mojžíšova 1. Židům 11:3. Přísloví 16:4.

16. Jak Bůh stvořil anděly?

Bůh stvořil všechny anděly jako duchy, nesmrtelné, svaté, vynikající v poznání, mocné v síle, aby vykonávali Jeho přikázání a chválili Jeho jméno, avšak podléhající změně.

Kolossenským 1:16. Žalmy 104:4. Matouš 22:30. Matouš 25:31. 2. Samuelova 14:17. Matouš 24:36. 2. Tessalonicenským 1:7. Žalmy 103:20,21. 2. Petrova 2:4

.

17. Jak Bůh stvořil člověka?

Když Bůh učinil všechny ostatní tvory, stvořil člověka, muže a ženu; utvořil tělo muže z prachu země a ženu z žebra muže; obdařil je živými, rozumnými a nesmrtelnými dušemi; učinil je podle svého vlastního obrazu, v poznání, spravedlnosti a svatosti, se zákonem Božím vepsaným v jejich srdcích a s mocí jej plnit, s panstvím nad tvory; avšak schopné padnout.

1. Mojžíšova 1:27. 1. Mojžíšova 2:7. 1. Mojžíšova 2:22. 1. Mojžíšova 2:7. Job 35:11. Kazatel 12:7. Matouš 10:28 . Lukáš 23:43. 1. Mojžíšova 1:27. Kolossenským 3:10. Efezským 4:24. Římanům 2:14,15. Kazatel 7:29. 1. Mojžíšova 1:28. 1. Mojžíšova 3:6. Kazatel 7:29.

18. Jaká jsou Boží díla prozřetelnosti?

Boží díla prozřetelnosti jsou Jeho nanejvýš svaté, moudré a mocné zachovávání a spravování všech Jeho tvorů, jímž je i všechny jejich činy řídí ke své vlastní slávě.

Žalmy 145:17. Žalmy 104:24. Izaiáš 28:29. Židům 1:8. Žalmy 103:19. Matouš 10:29-31. 1. Mojžíšova 45:7. Římanům 11:36. Izaiáš 43:14.

19. Jaká je Boží prozřetelnost vůči andělům?

Bůh svou prozřetelností dopustil, aby někteří z andělů úmyslně a nenapravitelně padli do hříchu a zatracení, a omezuje a řídí to i všechny jejich hříchy ke své vlastní slávě; a ostatní upevnil ve svatosti a blaženosti a užívá jich všech podle svého zalíbení ve vykonávání své moci, milosrdenství a spravedlnosti.

Judova 1:6. 2. Petrova 2:4. Židům 2:16. Jan 8:44. Job 1:12. Matouš 8:31. 1. Timoteovi 5:21. Marek 8:38. Židům 12:22. Žalmy 104:4. 2. Královská 19:35. Židům 1:14.

20. Jaká byla prozřetelnost Boží vůči člověku ve stavu, v němž byl stvořen?

Prozřetelnost Boží vůči člověku ve stavu, v němž byl stvořen, spočívala v tom, že jej umístil v ráji a určil mu, aby jej vzdělával, dal mu svobodu jíst z ovoce země; poddal tvory pod jeho panství a ustanovil manželství k jeho pomoci; poskytl mu společenství se sebou; ustanovil sabat; vstoupil s ním do smlouvy života pod podmínkou osobní, dokonalé a ustavičné poslušnosti, jejímž zástavou byl strom života; a zakázal mu jíst ze stromu poznání dobrého a zlého pod trestem smrti.

1. Mojžíšova 2:8,15,16. 1. Mojžíšova 1:28. 1. Mojžíšova 2:18. 1. Mojžíšova 1:26-29. 1. Mojžíšova 3:8. 1. Mojžíšova 2:3. Galatským 3:12. Římanům 10:5. 1. Mojžíšova 2:9. 1. Mojžíšova 2:17.

21. Setrval člověk v onom stavu, v němž jej Bůh na počátku stvořil?

Naši první rodiče, ponecháni svobodě své vlastní vůle, přestoupili skrze pokušení Satanovo přikázání Boží tím, že jedli ze zakázaného ovoce, a tím padli ze stavu nevinnosti, v němž byli stvořeni.

1. Mojžíšova 3:6-8, 13. Kazatel 7:29. 2. Korintským 11:3.

22. Padlo celé lidské pokolení v onom prvním přestoupení?

Protože smlouva byla učiněna s Adamem jako s veřejnou osobou, nejen pro něho samého, ale i pro jeho potomstvo, celé lidské pokolení, které od něho pochází obyčejným plozením, v něm zhřešilo a padlo s ním v onom prvním přestoupení.

Skutky apoštolské 17:26. 1. Mojžíšova 2:16-17. Římanům 5:12-20. 1. Korintským 15:21-22.

23. Do jakého stavu uvedl pád lidské pokolení?

Pád uvedl lidské pokolení do stavu hříchu a bídy.

Římanům 3:23. Římanům 5:12.

24. Co je hřích?

Hřích je jakýkoli nedostatek souladu s kterýmkoli zákonem Božím, daným rozumnému tvoru za pravidlo, nebo jeho přestoupení.

1. Janova 3:4. Galatským 3:10,12.

25. V čem spočívá hříšnost onoho stavu, do něhož člověk padl?

Hříšnost onoho stavu, do něhož člověk padl, spočívá ve vině Adamova prvního hříchu, v nedostatku oné spravedlnosti, v níž byl stvořen, a v porušenosti jeho přirozenosti, jíž je vůči všemu, co je duchovně dobré, naprosto neochotný, neschopný a nepřátelský a zcela nakloněný ke všemu zlému, a to ustavičně; což se obvykle nazývá prvotní hřích a z čehož vycházejí všechna skutečná přestoupení.

Římanům 5:12,19. Římanům 3:10-19. Římanům 5:6. Římanům 8:7,8. Efezským 2:1-3. 1. Mojžíšova 6:5. Jakubova 1:14-15. Matouš 15:19.

26. Jak se prvotní hřích přenáší z našich prvních rodičů na jejich potomstvo?

Prvotní hřích se přenáší z našich prvních rodičů na jejich potomstvo přirozeným plozením, takže všichni, kdo od nich tímto způsobem pocházejí, jsou počati a zrozeni v hříchu.

Žalmy 51:5. Job 14:4. Job 15:14. Jan 3:6.

27. Jakou bídu přivedl pád na lidské pokolení?

Pád přivedl na lidské pokolení ztrátu společenství s Bohem, Jeho nelibost a zlořečení; takže jsme od přirozenosti dětmi hněvu, otroky Satanovými a spravedlivě propadlí všem trestům v tomto světě i ve světě budoucím.

1. Mojžíšova 3:8,10,24. Efezským 2:2,3. 2. Timoteovi 2:26. 1. Mojžíšova 2:17. Pláč Jeremiášův 3:39. Římanům

6:23. Matouš 25:41,46. Judova 1:7.

28. Jaké jsou tresty za hřích v tomto světě?

Tresty za hřích v tomto světě jsou buď vnitřní, jako slepota mysli, převrácený smysl, silná podvedení, zatvrzelost srdce, hrůza svědomí a hanebné vášně; nebo vnější, jako zlořečení Boží na tvorech pro nás a všechna ostatní zla, která nás stíhají na našem těle, jménu, majetku, ve vztazích a zaměstnáních, spolu se smrtí samotnou.

Efezským 4:18. Římanům 1:28. 2. Tessalonicenským 2:11 . Římanům 2:5. Izaiáš 33:14. 1. Mojžíšova 4:13. Matouš 27:4. Římanům 1:26. 1. Mojžíšova 3:17. 5. Mojžíšova 28:15-18. Římanům 6:21,23.

29. Jaké jsou tresty za hřích ve světě budoucím?

Tresty za hřích ve světě budoucím jsou věčné odloučení od utěšující přítomnosti Boží a nejtěžší muka na duši i na těle, bez přestání, v pekelném ohni navěky.

2. Tessalonicenským 1:9. Marek 9:43,44,46,48. Lukáš 16:24.

30. Nechává Bůh celé lidské pokolení zahynout ve stavu hříchu a bídy?

Bůh nenechává všechny lidi zahynout ve stavu hříchu a bídy, do něhož upadli porušením první smlouvy, obvykle nazývané smlouva skutků; nýbrž z pouhé své lásky a milosrdenství z něho vysvobozuje své vyvolené a přivádí je do stavu spasení skrze druhou smlouvu, obvykle nazývanou smlouva milosti.

1. Tessalonicenským 5:9. Galatským 3:10,12. Titovi 3:4-7. Galatským 3:21. Římanům 3:20-22.

31. S kým byla smlouva milosti uzavřena?

Smlouva milosti byla uzavřena s Kristem jako druhým Adamem a v Něm se všemi vyvolenými jako s Jeho semenem.

Galatským 3:16. Římanům 5:15-21. Izaiáš 53:10,11.

32. Jak se zjevuje milost Boží v druhé smlouvě?

Milost Boží se zjevuje v druhé smlouvě tím, že Bůh zdarma opatřuje a nabízí hříšníkům Prostředníka a skrze Něho život a spasení; a vyžaduje víru jako podmínku, aby na Něm měli podíl, slibuje a dává svého Ducha svatého všem svým vyvoleným, aby v nich působil onu víru se všemi ostatními spásnými milostmi a uschopňoval je ke vší svaté poslušnosti, která je důkazem pravosti jejich víry a vděčnosti Bohu a cestou, kterou jim ke spasení určil.

1. Mojžíšova 3:15. Izaiáš 42:6. Jan 6:27. 1. Janova 5:11-12. Jan 1:12. Jan 3:16. Přísloví 1:23. 2. Korintským 4:13. Galatským 5:22-23. Ezechiel 36:27. Jakubova 2:18,22. 2. Korintským 5:14-15. Efezským 2:18.

33. Byla smlouva milosti vždy spravována jedním a týmž způsobem?

Smlouva milosti nebyla vždy spravována týmž způsobem, nýbrž její spravování za Starého zákona se lišilo od spravování za Nového.

2. Korintským 3:6-9.

34. Jak byla smlouva milosti spravována za Starého zákona?

Smlouva milosti byla za Starého zákona spravována skrze zaslíbení, proroctví, oběti, obřízku, velikonočního beránka a jiné předobrazy a ustanovení, kteréžto všechny předznamenávaly Krista, jenž měl teprve přijít, a byly pro onen čas dostačující k tomu, aby vzdělávaly vyvolené ve víře v zaslíbeného Mesiáše, skrze něhož tehdy měli plné odpuštění hříchů a věčné spasení.

Římanům 15:8. Skutky apoštolské 3:20,24. Židům 10:1. Římanům 4:11. 1. Korintským 5:7. Židům 8-10. Židům 11:13. Galatským 3:7-9,14.

35. Jak je smlouva milosti spravována za Nového zákona?

Za Nového zákona, když byl zjeven Kristus, podstata, byla tatáž smlouva milosti spravována a dosud má být spravována kázáním Slova a vysluhováním svátostí křtu a večeře Páně; v nichž se milost a spasení podávají ve větší plnosti, zřejmosti a účinnosti všem národům.

Marek 16:15. Matouš 28:19,20. 1. Korintským 11:23-25. 2. Korintským 3:6-9. Židům 8:6,10,11. Matouš 28:19.

36. Kdo je Prostředníkem smlouvy milosti?

Jediným Prostředníkem smlouvy milosti je Pán Ježíš Kristus, který, jsa věčným Synem Božím, jedné podstaty s Otcem a Jemu roven, v plnosti času se stal člověkem, a tak byl a nadále zůstává Bohem i člověkem ve dvou celých, odlišných přirozenostech a v jedné osobě navěky.

1. Timoteovi 2:5. Jan 1:1,14. Jan 10:30. Filipenským 2:6 . Galatským 4:4. Lukáš 1:35. Římanům 9:5. Kolossenským 2:9. Židům 7:24,25.

37. Jak se Kristus, jsa Synem Božím, stal člověkem?

Kristus, Syn Boží, se stal člověkem tím, že na sebe vzal pravé tělo a rozumnou duši, byv počat mocí Ducha svatého v životě panny Marie, z její podstaty, a z ní narozen, avšak bez hříchu.

Jan 1:14. Matouš 26:38. Lukáš 1:27,31,35,42. Galatským 4:4. Židům 4:15. Židům 7:26.

38. Proč bylo nutné, aby Prostředník byl Bohem?

Bylo nutné, aby Prostředník byl Bohem, aby mohl udržet a uchránit lidskou přirozenost, aby neklesla pod nekonečným hněvem Božím a pod mocí smrti; aby dal cenu a účinnost svému utrpení, poslušnosti a přímluvě; a aby učinil zadost Boží spravedlnosti, získal Jeho přízeň, vykoupil sobě lid zvláštní, dal svého Ducha svým vyvoleným, přemohl všechny jejich nepřátele a

přivedl je k věčnému spasení.

Skutky apoštolské 2:24-25. Římanům 1:4. Římanům 4:25. Židům 9:14. Skutky apoštolské 20:28. Židům 7:25-28. Židům 9:14. Římanům 3:24-26. Efezským 1:6. Matouš 3:17. Titovi 2:13-14. Galatským 4:6. Lukáš 1:68,69,71,74. Židům 5:8,9. Židům 9:11-15.

39. Proč bylo nutné, aby Prostředník byl člověkem?

Bylo nutné, aby Prostředník byl člověkem, aby povýšil naši přirozenost, aby mohl prokázat poslušnost zákonu, trpět a přimlouvat se za nás v naší přirozenosti a mít soucit s našimi slabostmi; abychom mohli dosáhnout osvojení za syny a měli útěchu a se smělostí přístup k trůnu milosti.

Židům 2:16. Galatským 4:4. Židům 2:14. Židům 7:24-25 . Židům 4:15. Galatským 4:5. Židům 4:16.

40. Proč bylo nutné, aby Prostředník byl Bohem i člověkem v jedné osobě?

Bylo nutné, aby Prostředník, který měl smířit Boha a člověka, byl sám Bohem i člověkem, a to v jedné osobě, aby vlastní skutky každé přirozenosti mohly být od Boha přijaty za nás a abychom na ně mohli spoléhat jako na skutky celé osoby.

Matouš 1:21,23. Matouš 3:17. Židům 9:14. 1. Petrova 2:6.

41. Proč byl náš Prostředník nazván Ježíš?

Náš Prostředník byl nazván Ježíš, protože vysvobozuje lid svůj od hříchů jejich.

Matouš 1:21.

42. Proč byl náš Prostředník nazván Kristus?

Náš Prostředník byl nazván Kristus, protože byl pomazán Duchem svatým nad míru, a tak oddělen a plně vystrojen veškerou mocí a

způsobilostí, aby vykonával úřad proroka, kněze a krále své církve, a to ve stavu jak svého ponížení, tak svého vyvýšení.

Jan 3:34. Žalmy 45:7. Jan 6:27. Matouš 28:18-20. Skutky apoštolské 3:21,22. Lukáš 4:18,21. Židům 4:14,15 . Židům 5:5-7. Žalmy 2:6. Matouš 21:5. Izaiáš 9:6,7. Filipenským 2:8-11. Filipenským 2:8-11.

43. Jak Kristus vykonává úřad proroka?

Kristus vykonává úřad proroka tím, že zjevuje církvi ve všech dobách svým Duchem a Slovem a rozličnými způsoby vysluhování celou vůli Boží ve všech věcech, které se týkají jejího vzdělání a spasení.

Jan 1:18. 1. Petrova 1:10-12. Židům 1:1,2. Jan 15:15. Skutky apoštolské 20:32. Efezským 4:11-13. Jan 20:31.

44. Jak Kristus vykonává úřad kněze?

Kristus vykonává úřad kněze tím, že jednou obětoval sám sebe Bohu jako oběť bez poskvrny, aby byl smířením za hříchy svého lidu, a tím, že se za něj ustavičně přimlouvá.

Židům 9:14,28. Židům 2:17. Židům 7:25.

45. Jak Kristus vykonává úřad krále?

Kristus vykonává úřad krále tím, že povolává ze světa lid sobě a dává mu služebníky, zákony a kázeň, jimiž jej viditelně spravuje; tím, že uděluje spásnou milost svým vyvoleným, odměňuje jejich poslušnost a tresce je za jejich hříchy k jejich nápravě, zachovává a podpírá je ve všech jejich pokušeních a utrpeních, krotí a přemáhá všechny jejich nepřátele a mocně řídí všechny věci ke své vlastní slávě a k jejich dobru; a také tím, že vykonává pomstu na ostatních, kteří neznají Boha a neposlouchají evangelia.

Skutky apoštolské 15:14-16. Izaiáš 4:4,5. 1. Mojžíšova 49:10. Žalmy 110:3. Efezským 4:11,12. 1. Korintským 12:28. Izaiáš 33:22. Matouš 18:17,18. 1. Korintským 5:4,5. Skutky apoštolské 5:31. Zjevení Janovo 2:10.

Zjevení Janovo 22:12. Zjevení Janovo 3:19. Izaiáš 63:9. 1. Korintským 15:25. Žalmy 110:1,2. Římanům 14:10,11. Římanům 8:28. 2. Tessalonicenským 1:8-9. Žalmy 2:8,9.

46. Jaký byl stav Kristova ponížení?

Stav Kristova ponížení byl onen nízký stav, v němž On pro nás, vyprázdniv se ze své slávy, přijal způsob služebníka ve svém početí a narození, v životě, ve smrti a po své smrti až do svého vzkříšení.

Filipenským 2:6-8. Lukáš 1:31. 2. Korintským 8:9. Skutky apoštolské 2:24.

47. Jak se Kristus ponížil ve svém početí a narození?

Kristus se ponížil ve svém početí a narození tím, že jsa od věčnosti Synem Božím v lůně Otcově, ráčil v plnosti času stát se synem člověka, učiněným z ženy nízkého stavu, a z ní se narodit, za rozličných okolností více než obyčejného ponížení.

Jan 1:14,18. Galatským 4:4. Lukáš 2:7.

48. Jak se Kristus ponížil ve svém životě?

Kristus se ponížil ve svém životě tím, že se podrobil zákonu, který dokonale naplnil, a tím, že zápasil s potupami světa, s pokušeními Satanovými a se slabostmi svého těla, ať už společnými lidské přirozenosti, nebo zvláště provázejícími onen jeho nízký stav.

Galatským 4:4. Matouš 5:17. Římanům 5:19. Žalmy 22:6 . Židům 12:2,3. Matouš 4:1-12. Lukáš 4:13. Židům 2:17,18. Židům 4:15. Izaiáš 52:13-14.

49. Jak se Kristus ponížil ve své smrti?

Kristus se ponížil ve své smrti tím, že byv zrazen Jidášem, opuštěn od svých učedníků, potupen a zavržen od světa, odsouzen Pilátem a mučen od svých pronásledovatelů, zápasiv také s hrůzami smrti a s mocnostmi temnosti, pocítiv a nesa tíhu hněvu Božího, položil

svůj život v oběť za hřích a podstoupil bolestnou, potupnou a prokletou smrt kříže.

Matouš 27:4. Matouš 26:56. Izaiáš 53:2,3. Matouš 27:26-50. Jan 19:34. Lukáš 22:44. Matouš 27:46. Izaiáš 53:10. Filipenským 2:8. Židům 12:2. Galatským 3:13.

50. V čem spočívalo Kristovo ponížení po smrti?

Kristovo ponížení po smrti spočívalo v tom, že byl pohřben a zůstával ve stavu mrtvých a pod mocí smrti až do třetího dne, což bylo jinak vyjádřeno těmito slovy: Sstoupil do pekel.

1. Korintským 15:3,4. Žalmy 16:10. Skutky apoštolské 2:24-27,31. Římanům 6:9. Matouš 12:40.

51. Jaký je stav Kristova vyvýšení?

Stav Kristova vyvýšení zahrnuje Jeho vzkříšení, nanebevstoupení, sezení na pravici Otcově a Jeho opětovný příchod k soudu světa.

1. Korintským 15:4. Marek 16:19. Efezským 1:20. Skutky apoštolské 1:11. Skutky apoštolské 17:31.

52. Jak byl Kristus vyvýšen ve svém vzkříšení?

Kristus byl vyvýšen ve svém vzkříšení tím, že neuzřev ve smrti porušení (neboť nebylo možné, aby od ní byl držán) a maje totéž tělo, v němž trpěl, s jeho podstatnými vlastnostmi (avšak bez smrtelnosti a jiných obecných slabostí, jež náležejí tomuto životu), skutečně spojené se svou duší, vstal třetího dne z mrtvých svou vlastní mocí; čímž prokázal, že je Synem Božím, že učinil zadost božské spravedlnosti, že přemohl smrt i toho, jenž měl vládu smrti, a že je Pánem živých i mrtvých. To vše učinil jako veřejná osoba, jako hlava své církve, k jejímu ospravedlnění, k oživení v milosti, k podpoře proti nepřátelům a aby svým dal jistotu vzkříšení z mrtvých v poslední den.

Skutky apoštolské 2:24,27. Lukáš 24:39. Římanům 6:9. Zjevení Janovo 1:18. Jan 10:18. Římanům 1:4. Římanům

8:34. Židům 2:14. Římanům 14:9. 1. Korintským 15:21,22. Efezským 1:20,22,23. Kolossenským 1:18. Římanům 4:25. Efezským 2:1,5,6. Kolossenským 2:12. 1. Korintským 15:25-27. 1. Korintským 15:20.

53. Jak byl Kristus vyvýšen ve svém nanebevstoupení?

Kristus byl vyvýšen ve svém nanebevstoupení tím, že poté, co se po svém vzkříšení často zjevoval svým apoštolům a obcoval s nimi, mluvě k nim o věcech náležejících ke království Božímu a dávaje jim pověření kázat evangelium všem národům, čtyřicet dní po svém vzkříšení On v naší přirozenosti a jako naše hlava, triumfující nad nepřáteli, viditelně vstoupil do nejvyšších nebes, aby tam přijal dary pro lidi, aby tam vzhůru pozdvihl naše náklonnosti a připravil nám místo, kde sám jest a zůstane až do svého druhého příchodu na konci světa.

Skutky apoštolské 1:2,3. Matouš 28:19,20. Židům 6:20. Efezským 4:8. Skutky apoštolské 1:9-11. Efezským 4:10. Žalmy 68:18. Kolossenským 3:1,2. Jan 14:3. Skutky apoštolské 3:21.

54. Jak je Kristus vyvýšen v tom, že sedí na pravici Boží?

Kristus je vyvýšen v tom, že sedí na pravici Boží tím, že jako Bůh-člověk je povýšen k nejvyšší přízni u Boha Otce, s veškerou plností radosti, slávy a moci nade všemi věcmi na nebi i na zemi; a shromažďuje a brání svou církev a podmaňuje její nepřátele; vystrojuje své služebníky i svůj lid dary a milostmi a přimlouvá se za ně.

Filipenským 2:9. Skutky apoštolské 2:28. Žalmy 16:11. Jan 17:5. Efezským 1:22. 1. Petrova 3:22. Efezským 4:10-12. Žalmy 110:1. Římanům 8:34.

55. Jak se Kristus přimlouvá?

Kristus se přimlouvá tím, že se v naší přirozenosti ustavičně ukazuje před Otcem v nebi na základě zásluhy své poslušnosti a

oběti na zemi a vyhlašuje svou vůli, aby byla přivlastněna všem věřícím; tím, že odpovídá na všechna obvinění proti nim a zjednává jim pokoj svědomí navzdory každodenním pádům, přístup se smělostí k trůnu milosti a přijetí jejich osob i služeb.

Židům 9:12,24. Židům 1:3. Jan 3:16. Jan 17:9,20,24. Římanům 8:33,34. Římanům 5:1,2. 1. Janova 2:1,2. Židům 4:16. Efezským 1:6. 1. Petrova 2:5.

56. Jak bude Kristus vyvýšen ve svém opětovném příchodu k soudu světa?

Kristus bude vyvýšen ve svém opětovném příchodu k soudu světa tím, že On, jenž byl nespravedlivě souzen a odsouzen od zlých lidí, přijde znovu v poslední den ve veliké moci a v plném zjevení své vlastní slávy i slávy svého Otce, se všemi svými svatými anděly, se zvoláním, s hlasem archanděla a s troubou Boží, aby soudil svět ve spravedlnosti.

Skutky apoštolské 3:14,15. Matouš 24:30. Lukáš 9:26. Matouš 25:31. 1. Tessalonicenským 4:16. Skutky apoštolské 17:31.

57. Jaká dobrodiní zjednal Kristus svou prostřednickou službou?

Kristus svou prostřednickou službou zjednal vykoupení se všemi ostatními dobrodiními smlouvy milosti.

Židům 9:12. 2. Korintským 1:20.

58. Jak se stáváme účastníky dobrodiní, která Kristus zjednal?

Účastníky dobrodiní, která Kristus zjednal, se stáváme skrze jejich přivlastnění nám, což je dílo zvláště Boha Ducha svatého.

Jan 1:11,12. Titovi 3:5,6.

59. Kdo se stávají účastníky vykoupení skrze Krista?

Vykoupení je jistě přivlastněno a účinně sděleno všem těm, pro něž je Kristus zakoupil; kteří jsou v příhodný čas od Ducha svatého uschopněni věřit v Krista podle evangelia.

Efezským 1:13,14. Jan 6:37,39. Jan 10:15,16. Efezským 2:8. 2. Korintským 4:13.

60. Mohou ti, kdo nikdy neslyšeli evangelium, a tak neznají Ježíše Krista ani v Něho nevěří, být spaseni tím, že žijí podle světla přirozenosti?

Ti, kdo nikdy neslyšeli evangelium, neznají Ježíše Krista a nevěří v Něho, nemohou být spaseni, byť by sebevíce usilovali uspořádat svůj život podle světla přirozenosti nebo podle zákonů náboženství, které vyznávají; a není spasení v nikom jiném než jedině v Kristu, který je Spasitelem jedině svého těla, totiž církve.

Římanům 10:14. 2. Tessalonicenským 1:8,9. Efezským 2:12. Jan 1:10-12. Jan 8:24. Marek 16:16.
1. Korintským 1:20-24. Jan 4:22. Římanům 9:31,32. Filipenským 3:4-9. Skutky apoštolské 4:12. Efezským 5:23 .

61. Jsou spaseni všichni, kdo slyší evangelium a žijí v církvi?

Ne všichni, kdo slyší evangelium a žijí ve viditelné církvi, jsou spaseni, nýbrž jen ti, kdo jsou pravými údy neviditelné církve.

Jan 12:38-40. Římanům 9:6. Římanům 11:7. Matouš 7:21. Matouš 22:14.

62. Co je viditelná církev?

Viditelná církev je společnost složená ze všech těch, kdo ve všech dobách a na všech místech světa vyznávají pravé náboženství, a z jejich dětí.

1. Korintským 1:2. 1. Korintským 12:13. Římanům 15:9-12. Zjevení Janovo 7:9. Žalmy 2:8. Žalmy 22:27-31. Žalmy 45:17. Matouš 28:19,20. Izaiáš 59:21.
1. Korintským 7:14. Skutky apoštolské 2:39. Římanům

11:16. 1. Mojžíšova 17:7.

63. Jaké jsou zvláštní výsady viditelné církve?

Viditelná církev má tu výsadu, že je pod zvláštní péčí a vládou Boží; že je chráněna a zachovávána ve všech dobách navzdory odporu všech nepřátel; a že požívá společenství svatých, řádných prostředků spasení a nabídek milosti skrze Krista všem jejím údům ve službě evangelia, které svědčí, že každý, kdo v Něho věří, bude spasen, a nevylučuje nikoho, kdo k Němu chce přijít.

Izaiáš 4:5,6. 1. Timoteovi 4:10. Žalmy 115:1-2,9. Izaiáš 31:4,5. Zachariáš 12:2-4,8,9. Skutky apoštolské 2:39,42. Žalmy 147:19,20. Římanům 9:4. Efezským 4:11-12. Marek 16:15-16. Jan 6:37.

64. Co je neviditelná církev?

Neviditelná církev je celý počet vyvolených, kteří byli, jsou nebo budou shromážděni v jedno pod Kristem, hlavou.

Efezským 1:20,22,23. Jan 10:16. Jan 11:52.

65. Jaká zvláštní dobrodiní požívají údové neviditelné církve skrze Krista?

Údové neviditelné církve požívají skrze Krista spojení a společenství s Ním v milosti a slávě.

Jan 17:21,24. Efezským 2:5,6.

66. Jaké je to spojení, které mají vyvolení s Kristem?

Spojení, které mají vyvolení s Kristem, je dílo milosti Boží, jímž jsou duchovně a tajemně, a přece skutečně a nerozlučně spojeni s Kristem jako se svou hlavou a chotěm; což se děje v jejich účinném povolání.

Efezským 1:22. Efezským 2:6-8. 1. Korintským 6:17. Jan 10:28. Efezským 5:23,30. 1. Petrova 5:10. 1. Korintským 1:9.

67. Co je účinné povolání?

Účinné povolání je dílo všemohoucí moci a milosti Boží, jímž On (ze své svobodné a zvláštní lásky ke svým vyvoleným, a nikoli pro nic v nich, co by Ho k tomu pohnulo) v čas sobě příjemný zve je a přitahuje k Ježíši Kristu svým Slovem a Duchem; spásně osvěcuje jejich mysl, obnovuje a mocně určuje jejich vůli, takže jsou (ačkoli sami v sobě mrtví v hříchu) tím učiněni ochotnými a schopnými svobodně odpovědět na Jeho povolání a přijmout a obejmout milost v něm nabízenou a sdělovanou.

Jan 5:25. Efezským 1:18-20. 2. Timoteovi 1:8,9. Titovi 3:4,5. Efezským 2:4,5,7-9. Římanům 9:11. 2. Korintským 5:20. 2. Korintským 6:1,2. Jan 6:44.
2. Tessalonicenským 2:13,14. Skutky apoštolské 26:18.
1. Korintským 2:10,12. Ezechiel 11:19. Ezechiel 36:26,27 . Jan 6:45. Efezským 2:5. Filipenským 2:13.
5. Mojžíšova 30:6.

68. Jsou účinně povoláni jedině vyvolení?

Všichni vyvolení, a jedině oni, jsou účinně povoláni; ačkoli jiní mohou být, a často bývají, povoláni zevně službou Slova a mají některá obecná působení Ducha; kteří však, jsouce pro své svévolné zanedbávání milosti jim nabízené a pohrdání jí spravedlivě ponecháni ve své nevěře, nikdy opravdu nepřicházejí k Ježíši Kristu.

Skutky apoštolské 13:48. Matouš 22:14. Matouš 7:22. Matouš 13:20,21. Židům 6:4-6. Jan 6:64,65. Jan 12:38-40. Skutky apoštolské 18:25-27. Žalmy 81:11,12.

69. Jaké je společenství v milosti, které mají údové neviditelné církve s Kristem?

Společenství v milosti, které mají údové neviditelné církve s Kristem, je jejich účast na moci Jeho prostřednické služby v jejich ospravedlnění, osvojení, posvěcení a ve všem ostatním, co v tomto životě projevuje jejich spojení s Ním.

Římanům 8:30. Efezským 1:5. 1. Korintským 1:30.

70. Co je ospravedlnění?

Ospravedlnění je úkon svobodné milosti Boží vůči hříšníkům, v němž On odpouští všechny jejich hříchy, přijímá jejich osoby a pokládá je za spravedlivé před svým zrakem; nikoli pro cokoli v nich vykonaného nebo jimi učiněného, nýbrž jedině pro dokonalou poslušnost a plné zadostiučinění Kristovo, jež jim Bůh přičítá a jež se přijímá samotnou vírou.

Římanům 3:22,24,25. Římanům 4:5. 2. Korintským 5:19,21. Římanům 3:22-25,27,28. Titovi 3:5,7. Efezským 1:7. Římanům 4:6-8. Římanům 5:17-19. Skutky apoštolské 10:43. Galatským 2:16. Filipenským 3:9.

71. Jak je ospravedlnění úkonem svobodné milosti Boží?

Ačkoli Kristus svou poslušností a smrtí učinil vlastní, skutečné a plné zadostiučinění Boží spravedlnosti za ty, kdo jsou ospravedlněni, přece, jelikož Bůh přijímá od ručitele zadostiučinění, které mohl požadovat od nich, a sám tohoto ručitele, svého jediného Syna, zaopatřil, přičítaje jim Jeho spravedlnost a nežádaje od nich k jejich ospravedlnění nic než víru, která je také Jeho darem, je jejich ospravedlnění pro ně ze svobodné milosti.

Římanům 5:8-10,19. 2. Timoteovi 2:5,6. Židům 7:22. Židům 10:10. Matouš 20:28. Daniel 9:24,26. Izaiáš 53:4-6,10-12. Římanům 8:32. 1. Petrova 1:18,19. 2. Korintským 5:21. Římanům 3:24,25. Efezským 2:8. Efezským 1:7.

72. Co je ospravedlňující víra?

Ospravedlňující víra je spásná milost, působená v srdci hříšníka Duchem a Slovem Božím, kterou on, jsa usvědčen o svém hříchu a bídě a o neschopnosti své i všech jiných stvoření vyprostit ho z jeho ztraceného stavu, nejen přisvědčuje pravdě zaslíbení

evangelia, nýbrž přijímá Krista a spočívá na Něm a na Jeho spravedlnosti v něm podávané k odpuštění hříchu a k přijetí a uznání své osoby za spravedlivou před Bohem ke spasení.

Židům 10:39. 2. Korintským 4:13. Efezským 1:17-19. Římanům 10:14,17. Skutky apoštolské 2:37. Skutky apoštolské 4:12. Skutky apoštolské 16:30. Jan 16:8,9. Římanům 5:6. Efezským 2:1. Efezským 1:13. Jan 1:12. Skutky apoštolské 10:43. Skutky apoštolské 16:31. Filipenským 3:9. Skutky apoštolské 15:11.

73. Jak víra ospravedlňuje hříšníka před Bohem?

Víra ospravedlňuje hříšníka před Bohem nikoli pro ony jiné milosti, které ji vždy provázejí, ani pro dobré skutky, které jsou jejím ovocem, ani jako by mu milost víry nebo některý její úkon byl přičítán k jeho ospravedlnění, nýbrž jedině proto, že je nástrojem, jímž přijímá a přivlastňuje si Krista a Jeho spravedlnost.

Galatským 3:11. Římanům 3:28. Římanům 4:5. Římanům 10:10. Jan 1:12. Filipenským 3:9. Galatským 2:16.

74. Co je osvojení?

Osvojení je úkon svobodné milosti Boží v Jeho jediném Synu Ježíši Kristu a pro Něho, jímž všichni, kdo jsou ospravedlněni, jsou přijati do počtu Jeho dětí, je na ně vloženo Jeho jméno, je jim dán Duch Jeho Syna, jsou pod Jeho otcovskou péčí a řízením, jsou připuštěni ke všem svobodám a výsadám synů Božích a učiněni dědici všech zaslíbení a spoludědici s Kristem ve slávě.

1. Janova 3:1. Efezským 1:5. Galatským 4:4,5. Jan 1:12. 2. Korintským 4:18. Zjevení Janovo 3:12. Galatským 4:6. Žalmy 103:13. Přísloví 14:26. Matouš 6:32. Židům 6:12. Římanům 8:17.

75. Co je posvěcení?

Posvěcení je dílo milosti Boží, jímž ti, které Bůh před založením světa vyvolil, aby byli svatí, jsou v čase mocným působením Jeho Ducha, který jim přivlastňuje smrt a vzkříšení Kristovo, obnoveni v celém člověku podle obrazu Božího; majíce do svých srdcí vložena semena pokání k životu a všech ostatních spásných milostí, a tyto milosti jsou tak probouzeny, rozmnožovány a posilovány, že více a více odumírají hříchu a povstávají k novotě života.

Efezským 1:4. 1. Korintským 6:11. 2. Tessalonicenským 2:13. Římanům 6:4-6. Efezským 4:23,24. Skutky apoštolské 11:18. 1. Janova 3:9. Judova 1:20. Židům 6:11,12. Efezským 3:16-19. Kolossenským 1:10,11. Římanům 6:4. Římanům 6:14. Galatským 5:24.

76. Co je pokání k životu?

Pokání k životu je spásná milost, působená v srdci hříšníka Duchem a Slovem Božím, kterou on, z pohledu na své hříchy a z pocitu nejen jejich nebezpečnosti, ale i jejich nečistoty a ohavnosti, a na základě pochopení milosrdenství Božího v Kristu vůči těm, kdo činí pokání, tak se rmoutí pro své hříchy a tak je nenávidí, že se od nich ode všech obrací k Bohu, umiňuje si a ustavičně usiluje chodit s Ním po všech cestách nové poslušnosti.

2. Timoteovi 2:25. Zachariáš 12:10. Skutky apoštolské 11:18,20,21. Ezechiel 18:28,30,32. Lukáš 15:17,18. Ozeáš 2:6-7. Ezechiel 36:31. Izaiáš 30:22. Joel 2:12,13. Jeremiáš 31:18,19. 2. Korintským 7:11. Skutky apoštolské 26:18. Ezechiel 14:6. 1. Královská 8:47,48. Žalmy 119:6,59,128. Lukáš 1:6. 2. Královská 23:25.

77. V čem se liší ospravedlnění a posvěcení?

Ačkoli je posvěcení nerozlučně spojeno s ospravedlněním, přece se liší tím, že v ospravedlnění Bůh přičítá spravedlnost Kristovu, v posvěcení Jeho Duch vlévá milost a uschopňuje k jejímu uplatňování; v prvním je hřích odpuštěn, ve druhém je podmaněn;

první osvobozuje všechny věřící stejně od mstivého hněvu Božího, a to dokonale v tomto životě, takže nikdy nepadnou do odsouzení; druhé není ani stejné u všech, ani v tomto životě u nikoho dokonalé, nýbrž roste k dokonalosti.

1. Korintským 1:30. 1. Korintským 6:11. Římanům 4:6,8. Ezechiel 36:27. Římanům 3:24,25. Římanům 6:6,14. Římanům 8:33,34. 1. Janova 2:12-14. Židům 5:12-14. 1. Janova 1:8,10. 2. Korintským 7:1. Filipenským 3:12-14.

78. Odkud pochází nedokonalost posvěcení ve věřících?

Nedokonalost posvěcení ve věřících pochází z ostatků hříchu, které zůstávají v každé jejich části, a z ustavičného žádání těla proti duchu; čímž bývají často přemáháni pokušeními a upadají do mnoha hříchů, jsou zdržováni ve všech svých duchovních službách a jejich nejlepší skutky jsou nedokonalé a poskvrněné před Božím zrakem.

Římanům 7:18,23. Marek 14:66-72. Galatským 2:11,12. Židům 12:1. Izaiáš 64:6. 2. Mojžíšova 28:38.

79. Nemohou praví věřící pro své nedokonalosti a pro mnohá pokušení a hříchy, jimiž bývají zachváceni, odpadnout ze stavu milosti?

Praví věřící pro nezměnitelnou lásku Boží a pro Jeho úradek a smlouvu dát jim vytrvalost, pro své nerozlučné spojení s Kristem, pro Jeho ustavičnou přímluvu za ně a pro Ducha a símě Boží, jež v nich přebývá, nemohou ani zcela, ani konečně odpadnout ze stavu milosti, nýbrž jsou v moci Boží ostříháni skrze víru k spasení.

Jeremiáš 31:3. 2. Timoteovi 2:19-21. 2. Samuelova 23:5. 1. Korintským 1:8,9. Židům 7:25. Lukáš 22:32. 1. Janova 2:27. 1. Janova 3:9. Jeremiáš 32:40. Jan 10:28. 1. Petrova 1:5.

80. Mohou praví věřící být neomylně ujištěni, že jsou ve stavu milosti a že v něm vytrvají ke spasení?

Ti, kdo opravdu věří v Krista a usilují chodit před Ním se vším dobrým svědomím, mohou bez mimořádného zjevení, skrze víru založenou na pravdě zaslíbení Božích a skrze Ducha, jenž je uschopňuje rozeznávat v sobě ony milosti, jimž jsou dána zaslíbení života, a jenž svědčí s jejich duchem, že jsou dětmi Božími, být neomylně ujištěni, že jsou ve stavu milosti a že v něm vytrvají ke spasení.

1. Janova 2:3. 1. Korintským 2:12. 1. Janova 3:14,18,19,21,24. 1. Janova 4:13,16. Židům 6:11,12. Římanům 8:16. 1. Janova 5:13.

81. Jsou všichni praví věřící po všechen čas ujištěni, že nyní jsou ve stavu milosti a že budou spaseni?

Jelikož jistota milosti a spásy nenáleží k podstatě víry, mohou praví věřící dlouho čekat, než jí dosáhnou; a když se z ní již radovali, mohou ji mít oslabenu a přerušenu pro rozmanité neduhy, hříchy, pokušení a stavy opuštěnosti; přece však nikdy nejsou ponecháni bez takové přítomnosti a podpory Ducha Božího, která je chrání, aby neklesli do naprostého zoufalství.

Efezským 1:13. Izaiáš 50:10. Žalmy 88. Žalmy 22:1. Žalmy 31:22. Žalmy 51:8,12. Žalmy 77:1-12. Píseň Šalomounova 5:2-3,6. 1. Janova 3:9. Job 13:15. Žalmy 73:15,23. Izaiáš 54:7-10.

82. Jaké je společenství ve slávě, které mají údové neviditelné církve s Kristem?

Společenství ve slávě, které mají údové neviditelné církve s Kristem, je v tomto životě, ihned po smrti, a nakonec je dovršeno při vzkříšení a v den soudu.

2. Korintským 3:18. Lukáš 23:43. 1. Tessalonicenským 4:17.

83. Jaké je společenství ve slávě s Kristem, kterého požívají údové neviditelné církve v tomto životě?

Údům neviditelné církve jsou v tomto životě sdělovány prvotiny slávy s Kristem, neboť jsou údy Jeho, své hlavy, a tak v Něm mají podíl na oné slávě, kterou On plně vlastní; a jako její závdavek požívají pocitu lásky Boží, pokoje svědomí, radosti v Duchu svatém a naděje slávy; tak jako naopak pocit mstivého hněvu Božího, hrůza svědomí a hrozné očekávání soudu jsou pro bezbožné počátkem jejich muk, která budou snášet po smrti.

Efezským 2:5. Římanům 5:5. 2. Korintským 1:22. Římanům 5:1,2. Římanům 14:17. 1. Mojžíšova 4:13. Matouš 27:4. Židům 10:27. Římanům 2:9. Marek 9:44.

84. Zemřou všichni lidé?

Ježto smrtí bylo pohroženo jako mzdou hříchu, je uloženo všem lidem jednou umřít, neboť všichni zhřešili.

Římanům 6:23. Židům 9:27. Římanům 5:12.

85. Je-li smrt mzdou hříchu, proč nejsou spravedliví vysvobozeni od smrti, když jsou jim v Kristu odpuštěny všechny hříchy?

Spravedliví budou vysvobozeni od smrti samé v poslední den a již ve smrti jsou vysvobozeni od jejího ostnu a prokletí; takže ačkoli umírají, děje se to z lásky Boží, aby je dokonale osvobodil od hříchu a bídy a učinil je schopnými dalšího společenství s Kristem ve slávě, do něhož tehdy vstupují.

1. Korintským 15:26,55-57. Židům 2:15. Izaiáš 57:1,2. 2. Královská 22:20. Zjevení Janovo 14:13. Efezským 5:27. Lukáš 23:43. Filipenským 1:23.

86. Jaké je společenství ve slávě s Kristem, kterého požívají údové neviditelné církve ihned po smrti?

Společenství ve slávě s Kristem, kterého požívají údové neviditelné církve ihned po smrti, spočívá v tom, že jejich duše jsou tehdy učiněny dokonalými ve svatosti a přijaty do nejvyšších nebes, kde hledí na tvář Boží ve světle a slávě, očekávajíce plné

vykoupení svých těl, která i ve smrti zůstávají spojena s Kristem a odpočívají ve svých hrobech jako na svých ložích, dokud nebudou v poslední den opět spojena se svými dušemi. Kdežto duše bezbožných jsou při jejich smrti uvrženy do pekla, kde zůstávají v mukách a ve tmě zevnitřní, a jejich těla jsou uchovávána v hrobech jako ve svých žalářích až do vzkříšení a soudu velikého dne.

Židům 12:23. 2. Korintským 5:1,6,8. Filipenským 1:23. Skutky apoštolské 3:21. Efezským 4:10. 1. Janova 3:2. 1. Korintským 13:12. Římanům 8:23. Žalmy 16:9. 1. Tessalonicenským 4:14. Izaiáš 57:2. Job 19:26,27. Lukáš 16:23,24. Skutky apoštolské 1:25. Judova 1:6,7.

87. Co máme věřit o vzkříšení?

Máme věřit, že v poslední den bude všeobecné vzkříšení mrtvých, spravedlivých i nespravedlivých; kdy ti, kdo budou tehdy nalezeni živi, budou v okamžení proměněni; a tatáž těla mrtvých, která byla položena do hrobu, jsouce tehdy opět navěky spojena se svými dušemi, budou vzkříšena mocí Kristovou. Těla spravedlivých budou Duchem Kristovým a mocí Jeho vzkříšení jakožto jejich hlavy vzkříšena v moci, duchovní, neporušitelná a učiněná podobnými Jeho slavnému tělu; a těla bezbožných budou od Něho vzkříšena v potupě jako od uraženého soudce.

Skutky apoštolské 24:15. 1. Korintským 15:51-53. 1. Tessalonicenským 4:15-17. Jan 5:28,29. 1. Korintským 15:21-23,42-44. Filipenským 3:21. Jan 5:27-29. Matouš 25:33.

88. Co bude bezprostředně následovat po vzkříšení?

Bezprostředně po vzkříšení bude následovat všeobecný a poslední soud andělů i lidí, o jehož dni a hodině žádný neví, aby všichni bděli a modlili se a byli vždy připraveni na příchod Páně.

2. Petrova 2:4. Judova 1:6,7,14,15. Matouš 25:46. Matouš 24:36,42,44. Lukáš 21:35,36.

89. Co se stane s bezbožnými v den soudu?

V den soudu budou bezbožní postaveni na levici Kristovu a na základě zřejmých důkazů a plného usvědčení svých vlastních svědomí nad nimi bude vynesen hrozný, avšak spravedlivý rozsudek odsouzení; a nato budou vyvrženi od milostivé přítomnosti Boží a ze slavného společenství s Kristem, s Jeho svatými a se všemi Jeho svatými anděly do pekla, aby byli trestáni nevýslovnými mukami na těle i na duši s ďáblem a jeho anděly na věky.

Matouš 25:33. Římanům 2:15,16. Matouš 25:41-43. Lukáš 16:26. 2. Tessalonicenským 1:8,9.

90. Co se stane se spravedlivými v den soudu?

V den soudu budou spravedliví, uchváceni ke Kristu v oblacích, postaveni na Jeho pravici a tam veřejně uznáni a zproštěni viny; připojí se k Němu při souzení zavržených andělů a lidí a budou přijati do nebe, kde budou plně a navěky osvobozeni ode všeho hříchu a bídy, naplněni nepředstavitelnými radostmi, učiněni dokonale svatými a blaženými na těle i na duši ve společnosti nesčíslných svatých a svatých andělů, ale zvláště v bezprostředním patření na Boha Otce, našeho Pána Ježíše Krista a Ducha svatého a v požívání Boha po celou věčnost. A to je to dokonalé a plné společenství, kterého budou údové neviditelné církve požívat s Kristem ve slávě při vzkříšení a v den soudu.

1. Tessalonicenským 4:17. Matouš 10:32. Matouš 25:33. 1. Korintským 6:2,3. Matouš 25:34,46. Efezským 5:27. Zjevení Janovo 14:13. Žalmy 16:11. Židům 12:22,23. 1. Janova 3:2. 1. Korintským 13:12. 1. Tessalonicenským 4:17,18.

91. Jaká je povinnost, kterou Bůh od člověka žádá?

Povinnost, kterou Bůh od člověka žádá, je poslušnost Jeho zjevené vůle.

Římanům 12:1,2. Micheáš 6:8. 1. Samuelova 15:22.

92. Co Bůh na počátku zjevil člověku jako pravidlo jeho poslušnosti?

Pravidlem poslušnosti, zjeveným Adamovi ve stavu nevinnosti a v něm všemu lidskému pokolení, byl kromě zvláštního příkazu nejíst z ovoce stromu vědění dobrého i zlého mravní zákon.

1. Mojžíšova 1:26,27. 1. Mojžíšova 2:17. Římanům 2:14,15. Římanům 10:5.

93. Co je mravní zákon?

Mravní zákon je vyhlášení vůle Boží lidskému pokolení, které každého řídí a zavazuje k osobní, dokonalé a ustavičné shodě s ní a poslušnosti vůči ní v ustrojení a uzpůsobení celého člověka, duše i těla, a v plnění všech oněch povinností svatosti a spravedlnosti, které je povinen Bohu i člověku; přičemž slibuje život za jeho naplnění a hrozí smrtí za jeho přestoupení.

5. Mojžíšova 5:1-3,31,33. Lukáš 10:26,27. Galatským 3:10 . 1. Tessalonicenským 5:23. Lukáš 1:75. Skutky apoštolské 14:16. Římanům 10:5. Galatským 3:10,12.

94. Má mravní zákon pro člověka nějaký užitek po pádu?

Ačkoli po pádu žádný člověk nemůže dosáhnout spravedlnosti a života skrze mravní zákon, přece je z něho veliký užitek, jak společný všem lidem, tak zvláštní buď pro neznovuzrozené, nebo pro znovuzrozené.

Římanům 8:3. Galatským 2:16. 1. Timoteovi 1:8.

95. K jakému užitku je mravní zákon všem lidem?

Mravní zákon je ku prospěchu všem lidem tím, že je poučuje o svaté přirozenosti a vůli Boží a o jejich povinnosti a zavazuje je, aby podle toho chodili; že je usvědčuje z jejich neschopnosti jej zachovávat a z hříšné poskvrněnosti jejich přirozenosti, srdcí a životů; že je pokořuje v pocitu jejich hříchu a bídy, a tak jim pomáhá jasněji spatřit, jak potřebují Krista a dokonalost Jeho

poslušnosti.

3. Mojžíšova 11:44,45. 3. Mojžíšova 20:7-8. Římanům 7:12. Micheáš 6:8. Jakubova 2:10,11. Žalmy 19:11,12. Římanům 3:20. Římanům 7:7. Římanům 3:9,23. Galatským 3:21,22. Římanům 10:4.

96. Jaký zvláštní užitek má mravní zákon pro neznovuzrozené lidi?

Mravní zákon je ku prospěchu neznovuzrozeným lidem tím, že probouzí jejich svědomí, aby utíkali před budoucím hněvem, a dohání je ke Kristu; anebo, setrvávají-li ve stavu a na cestě hříchu, ponechává je bez výmluvy a pod svým prokletím.

1. Timoteovi 1:9,10. Galatským 3:24. Římanům 1:20. Římanům 2:15. Galatským 3:10.

97. Jaký zvláštní užitek má mravní zákon pro znovuzrozené?

Ačkoli ti, kdo jsou znovuzrozeni a věří v Krista, jsou vysvobozeni od mravního zákona jakožto smlouvy skutků, takže jím nejsou ani ospravedlněni, ani odsouzeni, přece má pro ně kromě obecných užitků zákona, které mají společně se všemi lidmi, zvláštní užitek v tom, že jim ukazuje, jak velice jsou zavázáni Kristu za to, že jej naplnil a snesl jeho prokletí místo nich a k jejich dobru; a tím je povzbuzuje k větší vděčnosti a k tomu, aby ji projevovali tím větší péčí o to, aby se mu přizpůsobili jako pravidlu své poslušnosti.

Římanům 6:14. Římanům 7:4,6. Galatským 4:4,5. Římanům 3:20. Galatským 5:23. Římanům 8:1. Římanům 7:24,25. Římanům 8:3-,4. Galatským 3:13,14. Lukáš 1:68,69,74,75. Kolossenským 1:12-14. Římanům 7:22. Římanům 12:2. Titovi 2:11-14.

98. Kde je mravní zákon souhrnně obsažen?

Mravní zákon je souhrnně obsažen v Desateru přikázání, která byla vyhlášena hlasem Božím na hoře Sinai a od Něho napsána na dvou kamenných deskách a jsou zaznamenána ve dvacáté kapitole

Druhé knihy Mojžíšovy. První čtyři přikázání obsahují naši povinnost k Bohu a ostatních šest naši povinnost k člověku.

5. Mojžíšova 10:4. 2. Mojžíšova 34:1-4. Matouš 22:37,38,40.

99. Jaká pravidla je třeba zachovávat ke správnému porozumění Desateru přikázání?

Ke správnému porozumění Desateru přikázání je třeba zachovávat tato pravidla: 1. Že zákon je dokonalý a zavazuje každého k plné shodě celého člověka s jeho spravedlností a k úplné poslušnosti navěky; takže vyžaduje nejvyšší dokonalost každé povinnosti a zakazuje i nejmenší stupeň každého hříchu. 2. Že je duchovní, a tak dosahuje k rozumu, vůli, náklonnostem a všem ostatním mohutnostem duše, stejně jako ke slovům, skutkům a posunkům. 3. Že jedna a táž věc je z různých hledisek vyžadována nebo zakazována v několika přikázáních. 4. Že jako tam, kde je přikázána povinnost, je zakázán opačný hřích, a kde je zakázán hřích, je přikázána opačná povinnost, tak tam, kde je připojeno zaslíbení, je zahrnuta opačná hrozba, a kde je připojena hrozba, je zahrnuto opačné zaslíbení. 5. Že co Bůh zakazuje, nemá se činit nikdy; co přikazuje, je vždy naší povinností; a přece ne každá jednotlivá povinnost se má konat po všechen čas. 6. Že pod jedním hříchem nebo jednou povinností jsou zakázány nebo přikázány všechny téhož druhu, spolu se všemi jejich příčinami, prostředky, příležitostmi a zdáními i podněty k nim. 7. Že co je zakázáno nebo přikázáno nám samým, jsme zavázáni podle svého postavení usilovat, aby se toho i jiní vyvarovali nebo to vykonali podle povinnosti svého postavení. 8. Že v tom, co je přikázáno jiným, jsme zavázáni podle svého postavení a povolání jim napomáhat a mít se na pozoru, abychom neměli s jinými účast na tom, co je jim zakázáno.

Žalmy 19:7. Jakubova 2:10. Matouš 5:21,22. Římanům 7:14. 5. Mojžíšova 6:5. Matouš 5:21,22,27,28,33,34,37-39,43,44. Matouš 22:37-39. Kolossenským 3:5. Amos 8:5. Přísloví 1:19. 1. Timoteovi 6:10. Izaiáš 58:13.

5. Mojžíšova 6:13. Matouš 4:9,10. Matouš 15:4-6. Matouš 5:21-25. Efezským 4:28. 2. Mojžíšova 20:12. Přísloví 30:17. Jeremiáš 18:7,8. 2. Mojžíšova 20:7. Žalmy 15:1,4,5. Žalmy 24:4-5. Job 13:7. Job 36:21. Římanům 3:8. Židům 11:25. 5. Mojžíšova 4:8,9. Matouš 12:7. Matouš 5:21,22,27,28. Matouš 15:4-6. Židům 10:24,25. 1. Tessalonicenským 5:22,23. Galatským 5:26. Kolossenským 3:21. 2. Mojžíšova 20:10. 3. Mojžíšova 19:17. 1. Mojžíšova 18:19. Jozue 24:15. 5. Mojžíšova 6:6,7. 2. Korintským 1:24. 1. Timoteovi 5:22.

100. Jaké zvláštní věci máme v Desateru přikázání uvážit?

V Desateru přikázání máme uvážit předmluvu, podstatu přikázání samých a rozličné důvody připojené k některým z nich, aby jim dodaly větší důraz.

101. Jaká je předmluva k Desateru přikázání?

Předmluva k Desateru přikázání je obsažena v těchto slovech: „Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby.“ V nich Bůh projevuje svou svrchovanost jakožto Jehova, věčný, neměnný a všemohoucí Bůh, jenž má své bytí v sobě a sám ze sebe a dává bytí všem svým slovům a skutkům; a že je Bohem ve smlouvě, jako s Izraelem za starodávna, tak se vším svým lidem; jenž jako je vyvedl z jejich egyptského otroctví, tak vysvobozuje nás z našeho duchovního poddanství; a že jsme tedy zavázáni přijmout Ho za svého jediného Boha a zachovávat všechna Jeho přikázání.

2. Mojžíšova 20:2. Izaiáš 44:6. 2. Mojžíšova 3:14. 2. Mojžíšova 6:3. Skutky apoštolské 17:24,28. 1. Mojžíšova 17:7. Římanům 3:29. Lukáš 1:74,75. 1. Petrova 1:15-18. 3. Mojžíšova 18:30. 3. Mojžíšova 19:37.

102. Jaký je souhrn čtyř přikázání, která obsahují naši povinnost k Bohu?

Souhrn čtyř přikázání, která obsahují naši povinnost k Bohu, je: milovat Pána Boha svého ze všeho srdce svého, ze vší duše své, ze vší síly své i ze vší mysli své.

Lukáš 10:27.

103. Jak zní 1. přikázání?

1. přikázání zní: „Nebudeš míti bohů jiných přede mnou.“

2. Mojžíšova 20:3.

104. Jaké povinnosti se vyžadují v prvním přikázání?

Povinnosti vyžadované v prvním přikázání jsou: znát Boha a vyznávat, že je jediným pravým Bohem a naším Bohem, a podle toho Ho uctívat a oslavovat tím, že o Něm přemýšlíme a rozjímáme, na Něho pamatujeme, vysoce Ho vážíme, ctíme Ho, klaníme se Mu, volíme Ho, milujeme Ho, toužíme po Něm a bojíme se Ho; věříme Mu; spoléháme na Něho, doufáme v Něho, kocháme se v Něm a radujeme se v Něm; horlíme pro Něho; vzýváme Ho; vzdáváme Mu všechnu chválu a díky a prokazujeme Mu všechnu poslušnost a podřízenost celým člověkem; ve všem pečlivě usilujeme líbit se Mu a rmoutíme se, když je v čemkoli uražen; a chodíme s Ním v pokoře.

1. Paralipomenon 28:9. 5. Mojžíšova 26:17. Izaiáš 43:10. Jeremiáš 14:22. Žalmy 29:2. Žalmy 95:6,7. Matouš 4:10 . Malachiáš 3:16. Žalmy 63:6. Kazatel 12:1. Žalmy 71:19. Malachiáš 1:6. Izaiáš 45:23. Jozue 24:15,22. 5. Mojžíšova 6:5. Žalmy 73:25. Izaiáš 8:13. 2. Mojžíšova 14:31. Izaiáš 26:4. Žalmy 130:7. Žalmy 37:4. Žalmy 32:11. Římanům 12:11. 4. Mojžíšova 25:11. Filipenským 4:6. Jeremiáš 7:28. Jakubova 4:7. 1. Janova 3:22. Jeremiáš 31:18. Žalmy 119:136. Micheáš 6:8.

105. Jaké hříchy jsou zakázány v prvním přikázání?

Hříchy zakázané v prvním přikázání jsou: ateismus, totiž popírání Boha nebo to, že člověk nemá žádného Boha; modlářství, totiž mít nebo uctívat více bohů než jednoho nebo kohokoli spolu s pravým Bohem nebo místo Něho; nemít a nevyznávat Ho za Boha a za našeho Boha; opomíjení nebo zanedbávání čehokoli, co Mu náleží a co toto přikázání vyžaduje; nevědomost, zapomnětlivost, mylné představy, falešná mínění, nehodné a bezbožné myšlenky o Něm; smělé a zvědavé zkoumání Jeho tajemství; veškerá bezbožnost, nenávist k Bohu; sebeláska, sobectví a všechno ostatní nezřízené a nemírné upínání naší mysli, vůle nebo náklonností k jiným věcem a jejich odvracení od Něho zcela nebo zčásti; marná lehkověrnost, nevěra, kacířství, bludná víra, nedůvěra, zoufalství, nenapravitelnost a necitelnost pod soudy; tvrdost srdce; pýcha; opovážlivost; tělesná bezstarostnost; pokoušení Boha; užívání nedovolených prostředků a spoléhání na prostředky dovolené; tělesné rozkoše a radovánky; porušená, slepá a nerozvážná horlivost; vlažnost a mrtvost ve věcech Božích; odcizování se Bohu a odpadání od Něho; modlení se ke svatým, andělům nebo kterýmkoli jiným stvořením nebo prokazování jim jakékoli náboženské úcty; veškeré úmluvy s ďáblem a dotazování se ho a naslouchání jeho našeptáváním; činění lidí pány naší víry a svědomí; podceňování Boha a Jeho přikázání a pohrdání jimi; odpírání Jeho Duchu a zarmucování Ho; nespokojenost a netrpělivost s Jeho řízeními, nemoudré obviňování Ho ze zlého, které na nás uvaluje; a připisování chvály za jakékoli dobro, kterým jsme, které máme nebo které můžeme činit, štěstěně, modlám, sobě samým nebo kterémukoli jinému stvoření.

Žalmy 14:1; Efezským 2:12. Jeremiáš 2:27-28; 1. Tessalonicenským 1:9. Žalmy 81:11. Izaiáš 43:22-24. Jeremiáš 4:22; Ozeáš 4:1, 6. Jeremiáš 2:32. Skutky apoštolské 17:23, 29. Izaiáš 40:18. Žalmy 50:21. 5. Mojžíšova 29:29. Titovi 1:16. Židům 12:16. Římanům 1:30. 2. Timoteovi 3:2. Filipenským 2:21. 1. Janova 2:15,16. 1. Samuelova 2:29. Kolossenským 3:2,5. 1. Janova 4:1. Židům 3:12. Galatským 5:20. Titovi 3:10.

Skutky apoštolské 26:9. Žalmy 78:22. 1. Mojžíšova 4:13. Jeremiáš 5:3. Izaiáš 42:25. Římanům 2:5. Jeremiáš 13:15. Žalmy 19:13. Sofoniáš 1:12. Matouš 4:7. Římanům 3:8. Jeremiáš 17:5. 2. Timoteovi 3:4. Galatským 4:17. Jan 16:2. Římanům 10:2. Lukáš 9:54,55 . Zjevení Janovo 3:16. Zjevení Janovo 3:1. Ezechiel 14:5. Izaiáš 1:4,5. Římanům 1:25. Římanům 10:13,14. Ozeáš 4:12. Skutky apoštolské 10:25,26. Zjevení Janovo 19:10. Matouš 4:10. Kolossenským 2:18. 3. Mojžíšova 20:6. 1. Samuelova 28:7,11. 1. Paralipomenon 10:13,14. Skutky apoštolské 5:3. 2. Korintským 1:24. Matouš 23:9. 5. Mojžíšova 32:15. 2. Samuelova 12:9. Přísloví 13:13. Skutky apoštolské 7:51. Efezským 4:30. Žalmy 73:2-3,13-15,22. Job 1:22. 1. Samuelova 6:7-9. Daniel 5:23. 5. Mojžíšova 8:17. Daniel 4:30. Abakuk 1:16.

106. Čemu nás zvláště učí slova „přede mnou“ v prvním přikázání?

Slova „přede mnou“ neboli „před mou tváří“ v prvním přikázání nás učí, že Bůh, jenž vidí všechny věci, zvláště si všímá hříchu, jímž člověk má jiného boha, a má v něm velikou nelibost; aby to tak bylo důvodem, který od něho odrazuje a činí jej tím těžším jako nejnestoudnější popouzení; jakož i aby nás to pohnulo konat všechno, co činíme v Jeho službě, jako před Jeho zrakem.

Ezechiel 8:5-18. Žalmy 44:20,21. 1. Paralipomenon 28:9.

107. Jak zní 2. přikázání?

2. přikázání zní: „Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž u vodách pod zemí. Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti. Nebo já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne, a činící milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milují, a ostříhají přikázaní mých.“

2. Mojžíšova 20:4-6.

108. Jaké povinnosti se vyžadují ve druhém přikázání?

Povinnosti vyžadované ve druhém přikázání jsou: přijímat, zachovávat a čisté a celistvé uchovávat veškeré náboženské uctívání a ustanovení, jak je Bůh ustanovil ve svém Slově; zvláště modlitbu a díkůvzdání ve jménu Kristově; slyšení, čtení a kázání Slova; vysluhování a přijímání svátostí; církevní správu a kázeň; služebný úřad a jeho vydržování; náboženský půst; přísahání při jménu Božím a skládání slibů Jemu; jakož i nesouhlasit se vším falešným uctíváním, ošklivit si je a odporovat mu; a podle stavu a povolání každého je odstraňovat, stejně jako všechny památky modlářství.

5. Mojžíšova 32:46,47. Matouš 28:20. Skutky apoštolské 2:42. 1. Timoteovi 6:13,14. Filipenským 4:6. Efezským 5:20. 5. Mojžíšova 17:18,19. Skutky apoštolské 15:21. 2. Timoteovi 4:2. Jakubova 1:21,22. Matouš 28:19. 1. Korintským 11:23-30. Matouš 16:19. Matouš 18:15-17. 1. Korintským 5. 1. Korintským 12:28. Efezským 4:11,12. 1. Timoteovi 5:17,18. 1. Korintským 9:1-15. Joel 2:12,13. 1. Korintským 7:5. 5. Mojžíšova 6:13. Izaiáš 19:21. Žalmy 76:11. Skutky apoštolské 17:16,17. Žalmy 16:4. 5. Mojžíšova 7:5. Izaiáš 30:22.

109. Jaké hříchy jsou zakázány ve druhém přikázání?

Hříchy zakázané ve druhém přikázání jsou: jakékoli vymýšlení, radění, přikazování, užívání a jakékoli schvalování náboženského uctívání, které neustanovil sám Bůh; trpění falešného náboženství; jakékoli zobrazování Boha, ať všech, nebo kterékoli ze tří Osob, buď vnitřně v naší mysli, nebo zevně jakýmkoli druhem obrazu či podoby kteréhokoli stvoření; všechno klanění se takovému zobrazení nebo Bohu v něm či skrze ně; zobrazování smyšlených božstev a všechno jejich uctívání nebo jakákoli služba, která jim náleží; všechny pověrečné výmysly, porušování uctívání

Božího přidáváním k němu nebo ubíráním z něho, ať jsou vymyšleny a přijaty námi samými, nebo převzaty podáním od jiných, byť pod jménem starobylosti, obyčeje, zbožnosti, dobrého úmyslu nebo pod jakoukoli jinou záminkou; svatokupectví; svatokrádež; všechno zanedbávání, pohrdání, překážení a odpírání uctívání a ustanovením, která Bůh ustanovil.

4. Mojžíšova 15:39. 5. Mojžíšova 13:6-8. Ozeáš 5:11. Micheáš 6:16. 1. Královská 11:33. 1. Královská 12:33. 5. Mojžíšova 12:30-32. 5. Mojžíšova 13:6-12. Zachariáš 13:2,3. Zjevení Janovo 2:2,14,15,20. Zjevení Janovo 17:12,16,17. 5. Mojžíšova 4:15-19. Skutky apoštolské 17:29. Římanům 1:21-23,25. Daniel 3:18. Galatským 4:8 . 2. Mojžíšova 32:5. 2. Mojžíšova 32:8. 1. Královská 18:26,28. Izaiáš 65:11. Skutky apoštolské 17:22. Kolossenským 2:21-23. Malachiáš 1:7,8,14. 5. Mojžíšova 4:2. Žalmy 106:39. Matouš 15:9. 1. Petrova 1:18. Jeremiáš 44:17. Izaiáš 65:3-5. Galatským 1:13,14. 1. Samuelova 13:11,12. 1. Samuelova 15:21. Skutky apoštolské 8:18. Římanům 2:22. Malachiáš 3:8. 2. Mojžíšova 4:24-26. Matouš 22:5. Malachiáš 1:7,13. Matouš 23:13. Skutky apoštolské 13:44,45. 1. Tessalonicenským 2:15,16.

110. Jaké důvody jsou připojeny k druhému přikázání, aby mu dodaly větší váhy?

Důvody připojené k druhému přikázání, aby mu dodaly větší váhy, obsažené v těchto slovech: „Nebo já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne, a činící milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milují, a ostříhají přikázaní mých“, jsou kromě Boží svrchovanosti nad námi a Jeho vlastnického práva k nám: Jeho horoucí horlivost pro Jeho vlastní uctívání a Jeho mstivé rozhořčení proti všemu falešnému uctívání jakožto duchovnímu smilstvu; to, že pokládá přestupníky tohoto přikázání za ty, kdo Ho nenávidí, a hrozí, že bude trestat je i jejich

potomstvo do mnohých pokolení; a že ty, kdo je zachovávají, pokládá za ty, kdo Ho milují a ostříhají Jeho přikázání, a slibuje milosrdenství jim i jejich potomstvu do mnohých pokolení.

2. Mojžíšova 20:5,6. Žalmy 45:11. Zjevení Janovo 20:3,4. 2. Mojžíšova 34:13,14. 1. Korintským 10:20-22. Jeremiáš 7:18-20. Ezechiel 16:26,27. 5. Mojžíšova 32:16-20. Ozeáš 2:2-4. 5. Mojžíšova 5:29.

111. Jak zní 3. přikázání?

3. přikázání zní: „Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo; neboť nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo.“

2. Mojžíšova 20:7.

112. Co vyžaduje třetí přikázání?

Třetí přikázání vyžaduje, aby Boží jméno, Jeho tituly, vlastnosti, ustanovení, Slovo, svátosti, modlitba, přísahy, sliby, losy, Jeho skutky a cokoli jiného, čím se dává poznat, byly svatě a uctivě užívány v myšlenkách, rozjímání, slovech i písemně, a to svatým vyznáním a tomu odpovídajícím obcováním, k slávě Boží a k dobru našemu i jiných.

Matouš 6:9. 5. Mojžíšova 28:58. Žalmy 29:2. Žalmy 68:4 . Zjevení Janovo 15:3,4. Malachiáš 1:14. Kazatel 5:1. Žalmy 138:2. 1. Korintským 11:24,25,28,29. 1. Timoteovi 2:8. Jeremiáš 4:2. Kazatel 5:2,4-6. Skutky apoštolské 1:24,26. Job 36:24. Malachiáš 3:16. Žalmy 8:1,3,4,9. Kolossenským 3:17. Žalmy 105:2,5. Žalmy 102:18. 1. Petrova 3:15. Micheáš 4:5. Filipenským 1:27. 1. Korintským 10:31. Jeremiáš 32:39. 1. Petrova 2:12.

113. Jaké hříchy jsou zakázány ve třetím přikázání?

Hříchy zakázané ve třetím přikázání jsou: neužívání Božího jména tak, jak se vyžaduje; a jeho zneužívání nevědomým, marným, neuctivým, nesvatým, pověrečným nebo bezbožným zmiňováním

či jiným užíváním Jeho titulů, vlastností, ustanovení nebo skutků, a to rouháním, křivou přísahou; všechno hříšné proklínání, přísahy, sliby a losy; porušování našich přísah a slibů, jsou-li právoplatné, a jejich plnění, týkají-li se věcí nedovolených; reptání a hádání se proti Božím úradkům a prozřetelnostem, zvědavé slídění v nich a jejich nesprávné uplatňování; nesprávný výklad, nesprávné uplatňování nebo jakékoli překrucování Slova nebo kterékoli jeho části k nesvatým žertům, ke zvědavým nebo neužitečným otázkám, k marnému tlachání nebo k hájení falešných učení; zneužívání Slova, stvoření nebo čehokoli, co je zahrnuto pod jménem Božím, k čárům nebo k hříšným žádostem a skutkům; zlovolné osočování, posmívání, tupení nebo jakékoli odporování Boží pravdě, milosti a cestám; vyznávání náboženství v pokrytectví nebo ze zlých úmyslů; stydění se za ně nebo působení mu hanby nesouladným, nemoudrým, neplodným a pohoršlivým chováním, anebo odpadání od něho.

Malachiáš 2:2. Skutky apoštolské 17:23. Přísloví 30:9. Malachiáš 1:6,7,12. Malachiáš 3:14. 1. Samuelova 4:3-5. Jeremiáš 7:4,9,10,14,31. Kolossenským 2:20-22. 2. Královská 18:30,35. 2. Mojžíšova 5:2. Žalmy 139:20. Žalmy 50:16,17. Žalmy 50:16,17. Izaiáš 5:12. 2. Královská 19:22. 3. Mojžíšova 24:11. Zachariáš 5:4. Zachariáš 8:17. 1. Samuelova 17:43. 2. Samuelova 16:5. Jeremiáš 5:7. Jeremiáš 23:10. 5. Mojžíšova 23:18. Skutky apoštolské 23:12,14. Ester 3:7. Ester 9:24. Žalmy 22:18. Žalmy 24:4. Ezechiel 17:16,18,19. Marek 6:26. 1. Samuelova 25:22,32-34. Římanům 9:14,19,20. 5. Mojžíšova 29:29. Římanům 3:5,7. Římanům 6:1-2. Kazatel 8:11. Kazatel 9:3. Žalmy 39. Matouš 5:21-48. Ezechiel 13:22. 2. Petrova 3:16. Matouš 22:24-31. Izaiáš 22:18. Jeremiáš 23:34,36,38. 1. Timoteovi 1:4,6,7. 1. Timoteovi 6:4,5,20. 2. Timoteovi 2:14. Titovi 3:9. 5. Mojžíšova 18:10-14. Skutky apoštolské 19:13. 2. Timoteovi 4:3,4. Římanům 13:13,14. 1. Královská 21:9,10. Judova 1:4. Skutky apoštolské 13:45. 1. Janova

3:12. Žalmy 1:1. 2. Petrova 3:3. 1. Petrova 4:4. Skutky apoštolské 4:18. Skutky apoštolské 13:45,46,50. Skutky apoštolské 19:9. 1. Tessalonicenským 2:16. Židům 10:29. 2. Timoteovi 3:5. Matouš 6:1,2,5,16. Matouš 23:14. Marek 8:38. Žalmy 73:14,15. 1. Korintským 6:5,6. Efezským 5:15-17. Izaiáš 5:4. 2. Petrova 1:8,9. Římanům 2:23,24. Galatským 3:1,3. Židům 6:6.

114. Jaké důvody jsou připojeny ke třetímu přikázání?

Důvody připojené ke třetímu přikázání, obsažené v těchto slovech: „Hospodina Boha svého“ a „neboť nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo“, jsou tyto: protože On je Pán a náš Bůh, nemáme proto Jeho jméno znesvěcovat ani je jakkoli zneužívat; a zvláště proto, že On bude tak daleko od toho, aby přestupníky tohoto přikázání zprostil viny a ušetřil, že jim nedovolí uniknout Jeho spravedlivému soudu, ačkoli mnozí takoví unikají odsudkům a trestům lidí.

2. Mojžíšova 20:7. 3. Mojžíšova 19:12. Ezechiel 36:21-23. 5. Mojžíšova 28:58,59. Zachariáš 5:2-4. 1. Samuelova 2:12,17,22,24. 1. Samuelova 3:18.

115. Jak zní 4. přikázání?

4. přikázání zní: „Pomni na den sobotní, abys jej světil. Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliko dílo své; ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj i děvka tvá, hovado tvé i příchozí, kterýž jest v branách tvých. Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.“

2. Mojžíšova 20:8-11.

116. Co vyžaduje čtvrté přikázání?

Čtvrté přikázání vyžaduje od všech lidí posvěcování neboli svaté zachovávání Bohu všech těch určených časů, které On ustanovil ve svém Slově, výslovně jednoho celého dne ze sedmi; tím byl od počátku světa až do vzkříšení Kristova den sedmý, od té doby pak první den týdne, a tak tomu má být až do konce světa; to je křesťanský sabat, v Novém zákoně nazývaný den Páně.

5. Mojžíšova 5:12,14,18. 1. Mojžíšova 2:2,3. 1. Korintským 16:1,2. Skutky apoštolské 20:7. Matouš 5:17,18. Izaiáš 56:2,4,6,7. Zjevení Janovo 1:10.

117. Jak se má světit sabat neboli den Páně?

Sabat neboli den Páně se má světit svatým odpočinutím po celý ten den, nejen od takových skutků, které jsou hříšné kdykoli, ale i od takových světských zaměstnání a zábav, které jsou v jiné dny dovolené; a tím, že je nám potěšením trávit všechen čas (kromě toho, kolik ho je třeba věnovat skutkům nutnosti a milosrdenství) ve veřejných i soukromých cvičeních uctívání Božího. K tomu cíli máme připravit svá srdce a s takovou prozíravostí, pilností a umírněností uspořádat a včas vyřídit své světské záležitosti, abychom byli tím svobodnější a způsobilejší k povinnostem toho dne.

2. Mojžíšova 20:8,10. 2. Mojžíšova 16:25-28. Nehemiáš 13:15-22. Jeremiáš 17:21,22. Matouš 12:1-13. Izaiáš 58:13,14. Izaiáš 66:23. Lukáš 4:16. Skutky apoštolské 20:7. 1. Korintským 16:1,2. Žalmy 92. 3. Mojžíšova 23:3 . 2. Mojžíšova 16:22,25,26,29. 2. Mojžíšova 20:8. Lukáš 23:54,56. Nehemiáš 13:19.

118. Proč je příkaz zachovávat sabat obzvláště určen hlavám rodin a jiným představeným?

Příkaz zachovávat sabat je obzvláště určen hlavám rodin a jiným představeným proto, že jsou povinni nejen jej sami zachovávat, ale i dohlížet, aby jej zachovávali všichni, kdo jsou svěřeni jejich péči; a protože často bývají náchylní překážet jim zaměstnáními

ve svém vlastním zájmu.

2. Mojžíšova 20:10. 2. Mojžíšova 23:12. Jozue 24:15. Nehemiáš 13:15,17. Jeremiáš 17:20-22.

119. Jaké hříchy jsou zakázány ve čtvrtém přikázání?

Hříchy zakázané ve čtvrtém přikázání jsou: všechno opomíjení vyžadovaných povinností; všechno nedbalé, lhostejné a neužitečné jejich konání a omrzelost jimi; všechno znesvěcování toho dne zahálkou a konáním toho, co je samo v sobě hříšné; a všemi zbytečnými skutky, slovy a myšlenkami o našich světských zaměstnáních a zábavách.

Ezechiel 22:26. Skutky apoštolské 15:7,9. Ezechiel 33:30-32. Amos 8:5. Malachiáš 1:13. Ezechiel 23:38. Jeremiáš 17:24,27. Izaiáš 58:13.

120. Jaké důvody jsou připojeny ke čtvrtému přikázání, aby mu dodaly větší váhy?

Důvody připojené ke čtvrtému přikázání, aby mu dodaly větší váhy, jsou vzaty z jeho spravedlivosti, neboť Bůh nám ponechává šest dní ze sedmi pro naše vlastní záležitosti a pro sebe si vyhrazuje jen jeden, v těchto slovech: „Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliko dílo své“; z toho, že si Bůh činí zvláštní nárok na tento den: „ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého“; z příkladu Božího, neboť „v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého“; a z požehnání, které Bůh na ten den vložil, nejen tím, že jej posvětil, aby byl dnem k Jeho službě, ale i tím, že jej nařídil jako prostředek požehnání pro nás, když jej světíme: „protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.“

2. Mojžíšova 20:9. 2. Mojžíšova 20:10. 2. Mojžíšova 20:11 .

121. Proč je na začátku čtvrtého přikázání postaveno slovo „pomni“?

Slovo „pomni“ je postaveno na začátku čtvrtého přikázání zčásti pro veliký užitek pamatování na tento den, neboť nám to pomáhá v přípravě k jeho zachovávání a v jeho zachovávání lépe zachovávat i všechna ostatní přikázání a uchovávat vděčnou památku dvou velikých dobrodiní, stvoření a vykoupení, která obsahují krátký souhrn náboženství; a zčásti proto, že jsme velmi náchylní na něj zapomínat, poněvadž je pro něj méně světla přirozenosti, a přece omezuje naši přirozenou svobodu ve věcech jindy dovolených; že přichází jen jednou za sedm dní a mezitím přichází mnoho světských záležitostí, které příliš často odvracejí naši mysl od myšlení na něj, ať abychom se k němu připravili, nebo abychom jej světili; a že Satan se svými nástroji usilovně pracuje, aby vymazal jeho slávu, ba i samu památku na něj, a uvedl veškerou nenábožnost a bezbožnost.

2. Mojžíšova 20:8. 2. Mojžíšova 16:23. Lukáš 23:54,56. Marek 15:42. Nehemiáš 13:19. Žalmy 92:13,14. Ezechiel 20:12,19,20. 1. Mojžíšova 2:2,3. Žalmy 118:22,24. Skutky apoštolské 4:10,11. Zjevení Janovo 1:10. Ezechiel 22:26. Nehemiáš 9:14. 2. Mojžíšova 34:21. 5. Mojžíšova 5:14-15. Amos 8:5. Pláč Jeremiášův 1:7. Jeremiáš 17:21-23. Nehemiáš 13:15-23.

122. Co je souhrnem šesti přikázání, která obsahují naše povinnosti vůči lidem?

Souhrnem šesti přikázání, která obsahují naše povinnosti vůči lidem, je milovat svého bližního jako sebe samého a činit jiným, co bychom chtěli, aby oni činili nám.

Matouš 22:39. Matouš 7:12.

123. Jak zní 5. přikázání?

5. přikázání zní: „Cti otce svého i matku svou, ať se prodlejí dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě.“

2. Mojžíšova 20:12.

124. Koho se v pátém přikázání rozumí otcem a matkou?

Otcem a matkou se v pátém přikázání rozumějí nejen přirození rodiče, ale všichni představení věkem i dary; a zvláště ti, kdo jsou z Božího ustanovení nad námi v postavení autority, ať v rodině, v církvi, nebo v obci.

Přísloví 23:22-25. Efezským 6:1,2. 1. Timoteovi 5:1,2. 1. Mojžíšova 4:20-22. 1. Mojžíšova 45:8. 2. Královská 5:13 . 2. Královská 2:12. 2. Královská 13:14. Galatským 4:19 . Izaiáš 49:23.

125. Proč jsou představení nazýváni otcem a matkou?

Představení jsou nazýváni otcem a matkou jednak proto, aby se učili ve všech povinnostech vůči svým podřízeným projevovat jim jako přirození rodiče lásku a něžnost podle svých rozličných vztahů, jednak proto, aby tím byli podřízení vedeni k větší ochotě a radostnosti v plnění svých povinností vůči představeným jako vůči svým rodičům.

Efezským 6:4. 2. Korintským 12:14. 1. Tessalonicenským 2:7,8,11. 4. Mojžíšova 11:11,12. 1. Korintským 4:14-16. 2. Královská 5:13.

126. Jaký je obecný rozsah pátého přikázání?

Obecným rozsahem pátého přikázání je plnění těch povinností, které si vzájemně dlužíme v našich rozličných vztazích jako podřízení, představení nebo sobě rovní.

Efezským 5:21. 1. Petrova 2:17. Římanům 12:10.

127. Jakou úctu jsou podřízení povinni svým představeným?

Úcta, kterou jsou podřízení povinni svým představeným, je: všechna náležitá uctivost v srdci, slovu i chování; modlitba a díkůvzdání za ně; následování jejich ctností a milostí; ochotná poslušnost jejich dovolených příkazů a rad; náležité podrobení se jejich napomínání; věrnost jejich osobám a autoritě, jejich obrana

a podpora podle jejich rozličných hodností a povahy jejich úřadů; snášení jejich slabostí a přikrývání jich v lásce, aby tak podřízení byli ke cti jim i jejich vládě.

Malachiáš 1:6. 3. Mojžíšova 19:3. Přísloví 31:28. 1. Petrova 3:6. 3. Mojžíšova 19:32. 1. Královská 2:19. 1. Timoteovi 2:1,2. Židům 13:7. Filipenským 3:17. Efezským 6:1,2,5-7. 1. Petrova 2:13,14. Římanům 13:1-5. Židům 13:17. Přísloví 4:3,4. Přísloví 23:22. 2. Mojžíšova 18:19,24. Židům 12:9. 1. Petrova 2:18-20. Titovi 2:9,10. 1. Samuelova 26:15,16. 2. Samuelova 18:3. Ester 6:2. Matouš 22:21. Římanům 13:6,7. 1. Timoteovi 5:17,18. Galatským 6:6. 1. Mojžíšova 45:11. 1. Mojžíšova 47:12. Žalmy 127:3-5. Přísloví 31:23.

128. Jaké jsou hříchy podřízených proti jejich představeným?

Hříchy podřízených proti jejich představeným jsou: všechno zanedbávání povinností vůči nim vyžadovaných; závist vůči jejich osobám a postavení, pohrdání jimi a vzpoura proti nim v jejich dovolených radách, příkazech a napomínáních; zlořečení jim, posmívání se jim a všechno takové vzpurné a pohoršlivé chování, které je jim i jejich vládě k hanbě a potupě.

Matouš 15:4-6. 4. Mojžíšova 11:28,29. 1. Samuelova 8:7. Izaiáš 3:5. 2. Samuelova 15:1-12. 2. Mojžíšova 21:15. 1. Samuelova 10:27. 1. Samuelova 2:25. 5. Mojžíšova 21:18-21. Přísloví 30:11,17. Přísloví 19:26.

129. Co se vyžaduje od představených vůči jejich podřízeným?

Od představených se vyžaduje, aby podle moci, kterou přijímají od Boha, a podle vztahu, v němž stojí, milovali své podřízené, modlili se za ně a žehnali jim; aby je vyučovali, radili jim a napomínali je; aby ty, kdo jednají dobře, podporovali svou přízní, chválili a odměňovali, a ty, kdo jednají zle, stíhali svou nelibostí, kárali a trestali; aby je chránili a opatřovali jim všechno potřebné pro duši i tělo; a aby vážným, moudrým, svatým a příkladným

chováním získávali slávu Bohu a čest sobě samým, a tak zachovávali tu autoritu, kterou na ně Bůh vložil.

Kolossenským 3:19. Titovi 2:4. 1. Samuelova 12:23. Job 1:5. 1. Královská 8:55,56. Židům 7:7. 1. Mojžíšova 49:28. 5. Mojžíšova 6:6,7. Efezským 6:4. 1. Petrova 3:7. 1. Petrova 2:14. Římanům 13:3. Ester 6:3. Římanům 13:3,4. Přísloví 29:15. 1. Petrova 2:14. Job 29:12-17. Izaiáš 1:10,17. Efezským 6:4. 1. Timoteovi 5:8. 1. Timoteovi 4:12. Titovi 2:3-5. 1. Královská 3:28. Titovi 2:15.

130. Jaké jsou hříchy představených?

Hříchy představených jsou kromě zanedbávání povinností od nich vyžadovaných: nezřízené vyhledávání sebe samých, své vlastní slávy, pohodlí, zisku nebo potěšení; přikazování věcí nedovolených nebo takových, které podřízení nejsou s to vykonat; radění, povzbuzování nebo podporování jich v tom, co je zlé; zrazování, zmalomyslňování nebo nepřízeň vůči nim v tom, co je dobré; jejich nepatřičné trestání; jejich nedbalé vydávání nebo ponechávání křivdě, pokušení a nebezpečí; popouzení jich k hněvu; nebo jakékoli zneuctívání sebe samých či umenšování své autority nespravedlivým, nerozvážným, příkrým nebo nedbalým chováním.

Ezechiel 34:2-4. Filipenským 2:21. Jan 5:44. Jan 7:18. Izaiáš 56:10,11. 5. Mojžíšova 17:17. Daniel 3:4-6. Skutky apoštolské 4:17,18. 2. Mojžíšova 5:10-18. Matouš 23:2,4. Matouš 14:8. Marek 6:24. 2. Samuelova 13:28. 1. Samuelova 3:13. Jan 7:46-49. Kolossenským 3:21. 2. Mojžíšova 5:17. 1. Petrova 2:18-20. Židům 12:10. 5. Mojžíšova 25:3. 1. Mojžíšova 38:11,26. Skutky apoštolské 18:17. Efezským 6:4. 1. Mojžíšova 9:21. 1. Královská 1:6. 1. Královská 12:13-16. 1. Samuelova 2:29-31.

131. Jaké jsou povinnosti sobě rovných?

Povinnosti sobě rovných jsou: vážit si důstojnosti a hodnoty jeden druhého, uctivostí jeden druhého předcházet a radovat se z darů a povýšení jeden druhého jako ze svých vlastních.

1. Petrova 2:17. Římanům 12:10. Římanům 12:15,16. Filipenským 2:3,4.

132. Jaké jsou hříchy sobě rovných?

Hříchy sobě rovných jsou kromě zanedbávání vyžadovaných povinností: podceňování hodnoty jeden druhého, závidění darů, zármutek nad povýšením nebo zdarem jeden druhého; a osobování si přednosti jeden nad druhým.

Římanům 13:8. 2. Timoteovi 3:3. Skutky apoštolské 7:9. Galatským 5:26. 4. Mojžíšova 12:2. Ester 6:12,13. 3. Janova 1:9. Lukáš 22:24.

133. Jaký důvod je připojen k pátému přikázání, aby mu dodal větší váhy?

Důvod připojený k pátému přikázání v těchto slovech: „ať se prodlejí dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě“, je výslovné zaslíbení dlouhého života a zdaru, pokud to poslouží k slávě Boží a k jejich vlastnímu dobru, všem, kdo zachovávají toto přikázání.

2. Mojžíšova 20:12. 5. Mojžíšova 5:16. 1. Královská 8:25. Efezským 6:2,3.

134. Jak zní 6. přikázání?

6. přikázání zní: „Nezabiješ.“

2. Mojžíšova 20:13.

135. Jaké povinnosti se vyžadují v šestém přikázání?

Povinnosti vyžadované v šestém přikázání jsou: všechno pečlivé úsilí a dovolené snahy zachovat život svůj i jiných, a to odporováním všem myšlenkám a úmyslům, krocením všech vášní

a vyhýbáním se všem příležitostem, pokušením a praktikám, které směřují k nespravedlivému odnětí života komukoli; spravedlivou obranou života proti násilí, trpělivým snášením ruky Boží, pokojem mysli, veselostí ducha; střídmým užíváním pokrmu, nápoje, léků, spánku, práce a zábavy; láskyplnými myšlenkami, láskou, soucitem, tichostí, vlídností, dobrotivostí; pokojnou, mírnou a zdvořilou řečí i chováním; snášenlivostí, ochotou ke smíření, trpělivým snášením a odpouštěním křivd a odplácením dobrým za zlé; utěšováním a podporováním strádajících a ochranou a obranou nevinných.

Efezským 5:28,29. 1. Královská 18:4. Jeremiáš 26:15,16. Skutky apoštolské 23:12,16,17,21,27. Efezským 4:26,27. 2. Samuelova 2:22. 5. Mojžíšova 22:8. Matouš 4:6,7. Přísloví 1:10,11,15,16. 1. Samuelova 24:2. 1. Samuelova 26:9-11. 1. Mojžíšova 37:21,22. Žalmy 82:4. Přísloví 24:11,12. 1. Samuelova 14:45. Jakubova 5:7-11. Židům 12:9. 1. Tessalonicenským 4:11. 1. Petrova 3:3,4. Žalmy 37:8-11. Přísloví 17:22. Přísloví 25:16,27. 1. Timoteovi 5:23. Izaiáš 38:21. Žalmy 127:2. Kazatel 5:12. 2. Tessalonicenským 3:10,12. Přísloví 16:26. Kazatel 3:4,11. 1. Samuelova 19:4,5. 1. Samuelova 22:13,14. Římanům 13:10. Lukáš 10:33,34. Kolossenským 3:12,13. Jakubova 3:17. 1. Petrova 3:8-11. Přísloví 15:1. Soudců 8:1-3. Matouš 5:24. Efezským 4:2,32. Římanům 12:17,20,21. 1. Tessalonicenským 5:14. Job 31:19,20. Matouš 25:35,36. Přísloví 31:8,9.

136. Jaké hříchy jsou zakázány v šestém přikázání?

Hříchy zakázané v šestém přikázání jsou: jakékoli odnímání života sobě samým nebo jiným, vyjma případ veřejné spravedlnosti, dovolené války nebo nutné obrany; zanedbávání nebo odnímání dovolených a nutných prostředků k zachování života; hříšný hněv, nenávist, závist, touha po pomstě; všechny nezřízené vášně, rozptylující starosti; nestřídmé užívání pokrmu, nápoje, práce a zábav; dráždivá slova; útlak, svárlivost, bití, zraňování a cokoli

jiného, co směřuje ke zničení života kohokoli.

Skutky apoštolské 16:28. 1. Mojžíšova 9:6. 4. Mojžíšova 35:31,33. Jeremiáš 48:10. 5. Mojžíšova 20. 2. Mojžíšova 22:2,3. Matouš 25:42,43. Jakubova 2:15,16. Kazatel 6:1,2. Matouš 5:22. 1. Janova 3:15. 3. Mojžíšova 19:17. Přísloví 14:30. Římanům 12:19. Efezským 4:31. Matouš 6:31,34. Lukáš 21:34. Římanům 13:13. Kazatel 2:22,23. Kazatel 12:12. Izaiáš 5:12. Přísloví 12:18. Přísloví 15:1. Ezechiel 18:18. 2. Mojžíšova 1:14. Galatským 5:15. Přísloví 23:29. 4. Mojžíšova 35:16-18,21. 2. Mojžíšova 21:18-36.

137. Jak zní 7. přikázání?

7. přikázání zní: „Nesesmilníš.“

2. Mojžíšova 20:14.

138. Jaké povinnosti se vyžadují v sedmém přikázání?

Povinnosti vyžadované v sedmém přikázání jsou: cudnost těla, mysli, citů, slov i chování; a její zachovávání v nás samých i v jiných; bdělost nad očima a všemi smysly; střídmost, vyhledávání cudné společnosti, skromnost v oděvu; manželství u těch, kdo nemají dar zdrženlivosti, manželská láska a soužití; pilná práce ve všech našich povoláních; vyhýbání se všem příležitostem k nečistotě a odporování pokušením k ní.

1. Tessalonicenským 4:4. Job 31:1. 1. Korintským 7:34. Kolossenským 4:6. 1. Petrova 2:3. 1. Korintským 7:2,35,36. Job 31:1. Skutky apoštolské 24:24. Přísloví 2:16-20. 1. Timoteovi 2:9. 1. Korintským 7:2,9. Přísloví 5:19,20. 1. Petrova 3:7. Přísloví 31:11,27,28. Přísloví 5:8. 1. Mojžíšova 39:8-10.

139. Jaké hříchy jsou zakázány v sedmém přikázání?

Hříchy zakázané v sedmém přikázání jsou kromě zanedbávání vyžadovaných povinností: cizoložství, smilstvo, znásilnění,

krvesmilstvo, sodomie a všechny žádosti proti přirozenosti; všechny nečisté představy, myšlenky, úmysly a city; všechny zkažené nebo oplzlé řeči nebo naslouchání jim; chlípné pohledy; nestoudné nebo lehkomyslné chování; necudný oděv; zakazování dovolených manželství a udělování dispenzí k nedovoleným; povolování, trpění a udržování nevěstinců a jejich navštěvování; zaplétající sliby svobodného stavu; nepatřičné odkládání manželství; mít více manželek nebo manželů než jednoho zároveň; nespravedlivý rozvod nebo opuštění; zahálka, obžerství, opilství, necudná společnost; chlípné písně, knihy, obrazy, tance, divadelní hry; a všechna jiná podněcování k nečistotě nebo skutky nečistoty, ať v nás samých, nebo v jiných.

Přísloví 5:7. Židům 13:4. Galatským 5:19. 2. Samuelova 13:14. 1. Korintským 5:1. Římanům 1:24,26,27. 3. Mojžíšova 20:15,16. Matouš 5:28. Matouš 15:19. Kolossenským 3:5. Efezským 5:3,4. Přísloví 7:5,21,22. Izaiáš 3:16. 2. Petrova 2:14. Přísloví 7:10,13. 1. Timoteovi 4:3. 3. Mojžíšova 18:1-21. Marek 6:18. Malachiáš 2:11,12. 1. Královská 15:12. 2. Královská 23:7. 5. Mojžíšova 23:17,18. 3. Mojžíšova 19:29. Jeremiáš 5:7. Přísloví 7:24-27. Matouš 19:10,11. 1. Korintským 7:7-9. 1. Mojžíšova 38:26. Malachiáš 2:14-15. Matouš 19:5. Malachiáš 2:16. Matouš 5:32. 1. Korintským 7:12,13. Ezechiel 16:49. Přísloví 23:30-33. 1. Mojžíšova 39:10. Přísloví 5:8. Efezským 5:4. Ezechiel 23:14-16. Izaiáš 3:16. Izaiáš 23:15-17. Marek 6:22. Římanům 13:13. 1. Petrova 4:3. 2. Královská 9:30. Jeremiáš 4:30. Ezechiel 23:40.

140. Jak zní 8. přikázání?

8. přikázání zní: „Nepokradeš.“

2. Mojžíšova 20:15.

141. Jaké povinnosti se vyžadují v osmém přikázání?

Povinnosti vyžadované v osmém přikázání jsou: pravdivost, věrnost a spravedlnost ve smlouvách a obchodu mezi člověkem a člověkem; odvádění každému, co mu náleží; navracení statků neprávem zadržovaných jejich právoplatným vlastníkům; dávání a půjčování zdarma podle našich možností a potřeb jiných; umírněnost našich soudů, vůle a citů ohledně světských statků; prozíravá péče a snaha získávat, uchovávat, užívat a spravovat ty věci, které jsou potřebné a vhodné k udržování naší přirozenosti a přiměřené našemu stavu; dovolené povolání a pilnost v něm; šetrnost; vyhýbání se zbytečným soudním sporům a ručení nebo jiným podobným závazkům; a snaha všemi spravedlivými a dovolenými prostředky opatřovat, zachovávat a rozmnožovat bohatství a vnější stav jiných stejně jako náš vlastní.

Žalmy 15:2,4. Zachariáš 7:4,10. Zachariáš 8:16,17. Římanům 13:7. 3. Mojžíšova 6:2-5. Lukáš 19:8. Lukáš 6:30,38. 1. Janova 3:17. Efezským 4:28. Galatským 6:10 . 1. Timoteovi 6:6-9. Galatským 6:14. 1. Timoteovi 5:8. Přísloví 27:23-27. Kazatel 2:24. Kazatel 3:12,13. 1. Timoteovi 6:17,18. Izaiáš 38:1. Matouš 11:8. 1. Korintským 7:20. 1. Mojžíšova 2:15. 1. Mojžíšova 3:19. Efezským 4:28. Přísloví 10:4. Jan 6:12. Přísloví 21:20. 1. Korintským 6:1-9. Přísloví 6:1-6. Přísloví 11:15. 3. Mojžíšova 25:35. 5. Mojžíšova 22:1-4. 2. Mojžíšova 23:4,5. 1. Mojžíšova 47:14,20. Filipenským 2:4. Matouš 22:39.

142. Jaké hříchy jsou zakázány v osmém přikázání?

Hříchy zakázané v osmém přikázání jsou kromě zanedbávání vyžadovaných povinností: krádež, loupež, únos lidí a přijímání čehokoli kradeného; podvodné jednání; falešná váha a míra; přesouvání mezníků; nespravedlnost a nevěrnost ve smlouvách mezi člověkem a člověkem nebo ve věcech svěřených; útlak; vydírání; lichva; úplatkářství; zlovolné soudní spory; nespravedlivé ohrazování pozemků a vylidňování; skupování zboží za účelem zvyšování ceny; nedovolená povolání a všechny jiné

nespravedlivé nebo hříšné způsoby, jak brát nebo zadržovat bližnímu, co mu náleží, nebo jak se obohacovat; lakomství; nezřízené cenění si světských statků a lpění na nich; nedůvěřivé a rozptylující starosti a snahy v jejich získávání, uchovávání a užívání; závidění zdaru jiných; jakož i zahálka, marnotratnost, mrhající hazardní hry; a všechny jiné způsoby, jimiž nepatřičně poškozujeme svůj vlastní vnější stav, a okrádání sebe samých o náležité užívání toho stavu, který nám Bůh dal, a o potěšení z něho.

Jakubova 2:15,16. 1. Janova 3:17. Efezským 4:28. Žalmy 42:10. Žalmy 62:10. 1. Timoteovi 1:10. Přísloví 29:24. Žalmy 50:18. 1. Tessalonicenským 4:6. Přísloví 11:1. Přísloví 20:10. 5. Mojžíšova 19:14. Přísloví 23:10. Amos 8:5. Žalmy 37:21. Lukáš 16:10-12. Ezechiel 22:29. 3. Mojžíšova 25:17. Matouš 23:25. Ezechiel 22:12. Žalmy 15:5. Job 15:34. 1. Korintským 6:6-8. Přísloví 3:29,30. Izaiáš 5:8. Micheáš 2:2. Přísloví 11:26. Skutky apoštolské 19:19,24,25. Job 20:19. Jakubova 5:4. Přísloví 21:6. Lukáš 12:15. 1. Timoteovi 6:5. Kolossenským 3:2. Přísloví 23:5. Žalmy 42:10. Matouš 6:25,31,34. Kazatel 5:12. Žalmy 37:1,7. Žalmy 73:3. 2. Tessalonicenským 3:11. Přísloví 18:9. Přísloví 21:17. Přísloví 23:20,21. Přísloví 28:19. Kazatel 4:8. Kazatel 6:2. 1. Timoteovi 5:8.

143. Jak zní 9. přikázání?

9. přikázání zní: „Nepromluvíš proti bližnímu svému křivého svědectví.“

2. Mojžíšova 20:16.

144. Jaké povinnosti se vyžadují v devátém přikázání?

Povinnosti vyžadované v devátém přikázání jsou: zachovávání a podporování pravdy mezi člověkem a člověkem a dobrého jména našeho bližního stejně jako našeho vlastního; vystupování a stání

za pravdu; mluvení pravdy, a to pouze pravdy, ze srdce, upřímně, svobodně, jasně a úplně, ve věcech soudu a spravedlnosti i ve všech jiných věcech; láskyplné smýšlení o našich bližních; milování jejich dobrého jména, toužení po něm a radování se z něho; zármutek nad jejich slabostmi a jejich přikrývání; ochotné uznávání jejich darů a milostí, obhajování jejich nevinnosti; ochotné přijímání dobré zprávy o nich a nechuť připustit o nich zlou zprávu; odrazování donašečů, lichotníků a pomlouvačů; láska k našemu vlastnímu dobrému jménu a péče o ně a jeho obhajování, kdykoli toho je potřeba; dodržování dovolených slibů; usilování o všechno, co je pravdivé, poctivé, milé a dobré pověsti, a konání toho.

Zachariáš 8:16. 3. Janova 1:12. Přísloví 31:8,9. Žalmy 15:2. 2. Paralipomenon 19:9. 1. Samuelova 19:4,5. Jozue 7:19. 2. Samuelova 14:18-20. 3. Mojžíšova 19:15. Přísloví 14:5,25. 2. Korintským 1:17,18. Efezským 4:25. Židům 6:9. 1. Korintským 13:7. Římanům 1:8. 2. Janova 1:4. 3. Janova 1:3,4. 2. Korintským 2:4. 2. Korintským 12:21. Přísloví 17:9. 1. Petrova 4:8. 1. Korintským 1:4,5,7. 2. Timoteovi 1:4,5. 1. Samuelova 22:14. 1. Korintským 13:6,7. Žalmy 15:3. Přísloví 25:23. Přísloví 26:24,25. Žalmy 101:5. Přísloví 22:1. Jan 8:49. Žalmy 15:4. Filipenským 4:8.

145. Jaké hříchy jsou zakázány v devátém přikázání?

Hříchy zakázané v devátém přikázání jsou: všechno poškozování pravdy a dobrého jména našich bližních stejně jako našeho vlastního, zvláště ve veřejném soudnictví; podávání křivého svědectví; navádění křivých svědků; vědomé vystupování a obhajování zlé věci; zastrašování a potlačování pravdy; vynášení nespravedlivého rozsudku; nazývání zlého dobrým a dobrého zlým; odměňování bezbožných podle díla spravedlivých a spravedlivých podle díla bezbožných; padělání; zatajování pravdy; nepatřičné mlčení ve spravedlivé věci a mlčení, když nepravost vyžaduje buď pokárání od nás samých, nebo stížnost u jiných;

mluvení pravdy v nevhodnou dobu nebo zlomyslně ke špatnému cíli nebo její překrucování ke špatnému smyslu nebo v pochybných a dvojznačných výrazech, ke škodě pravdy nebo spravedlnosti; mluvení nepravdy, lhaní, pomlouvání, utrhání na cti, snižování druhých, roznášení klepů, našeptávání, posmívání, tupení, ukvapené, příkré a stranické odsuzování; překrucování úmyslů, slov a činů; lichocení, ješitné chlubení, smýšlení nebo mluvení příliš vysoko nebo příliš nízko o sobě samých nebo o jiných; popírání darů a milostí Božích; zveličování menších provinění; skrývání, omlouvání nebo zlehčování hříchů, když jsme vyzváni k jejich svobodnému vyznání; zbytečné odhalování slabostí; vyvolávání falešných pověstí, přijímání a podporování zlých zpráv a zacpávání uší před spravedlivou obhajobou; zlé podezírání; závidění nebo zármutek nad zaslouženou dobrou pověstí kohokoli, snaha nebo touha ji umenšit, radování se z jeho potupy a hanby; pohrdavé opovrhování; pošetilý obdiv; porušování dovolených slibů; zanedbávání toho, co je dobré pověsti; a konání takových věcí, které působí zlé jméno, nebo to, že se jim sami nevyhýbáme nebo jim u jiných nezabraňujeme, pokud můžeme.

1. Samuelova 17:28. 2. Samuelova 1:9,10,15,16. 2. Samuelova 16:3. 3. Mojžíšova 19:15. Abakuk 1:4. Přísloví 6:16,19. Přísloví 19:5. Skutky apoštolské 6:13. Jeremiáš 9:3,5. Skutky apoštolské 24:2,5. Žalmy 3:1-4. Žalmy 12:3,4. Přísloví 17:15. 1. Královská 21:9-14. Izaiáš 5:23. Žalmy 119:69. Lukáš 16:5-7. Lukáš 19:8. 3. Mojžíšova 5:1. Skutky apoštolské 5:3,8,9. 2. Timoteovi 4:6. 1. Královská 1:6. 3. Mojžíšova 19:17. Izaiáš 59:4. Přísloví 29:11. 1. Samuelova 22:9,10. Žalmy 52:1. Žalmy 56:5. Jan 2:19. Matouš 26:60,61. 1. Mojžíšova 3:5 . 1. Mojžíšova 26:7,9. Izaiáš 59:13. 3. Mojžíšova 19:11. Kolossenským 3:9. Žalmy 50:20. Žalmy 15:3. Jakubova 4:11. Jeremiáš 38:4. 3. Mojžíšova 19:16. Římanům 1:29,30. 1. Mojžíšova 21:9. Galatským 4:29. 1. Korintským 6:10. Matouš 7:1. Skutky apoštolské 28:4. 1. Mojžíšova 38:24. Římanům 2:1. Nehemiáš 6:6-8.

Římanům 3:8. Žalmy 69:10. 1. Samuelova 1:13-15. 2. Samuelova 10:3. Žalmy 12:2,3. 2. Timoteovi 3:2. Lukáš 18:9,11. Římanům 12:16. 1. Korintským 4:6. Skutky apoštolské 12:22. 2. Mojžíšova 4:10-14. Job 4:6. Job 27:5,6. Matouš 7:3-5. Přísloví 28:13. Přísloví 30:20. 1. Mojžíšova 3:12,13. 1. Mojžíšova 4:9. Jeremiáš 2:35. 2. Královská 5:25. 1. Mojžíšova 9:22. Přísloví 25:9,10. 2. Mojžíšova 23:1. Přísloví 29:12. Skutky apoštolské 7:56,57. Job 31:13,14. 1. Korintským 13:5. 1. Timoteovi 6:4. 4. Mojžíšova 11:29. Matouš 21:15. Ezdráš 4:12,13. Jeremiáš 48:27. Žalmy 35:15,16,21. Matouš 27:28,29. Judova 1:16. Skutky apoštolské 12:22. Římanům 1:31. 2. Timoteovi 3:3. 1. Samuelova 2:24. 2. Samuelova 13:12,13. Přísloví 5:8,9. Přísloví 6:33.

146. Jak zní 10. přikázání?

10. přikázání zní: „Nepožádáš domu bližního svého, aniž požádáš manželky bližního svého, ani služebníka jeho, ani děvky jeho, ani vola jeho, ani osla jeho, ani cožkoli jest bližního tvého.“

2. Mojžíšova 20:17.

147. Jaké povinnosti se vyžadují v desátém přikázání?

Povinnosti vyžadované v desátém přikázání jsou: taková plná spokojenost s naším vlastním stavem a takové láskyplné rozpoložení celé duše vůči našemu bližnímu, aby všechna naše vnitřní hnutí a náklonnosti, které se ho týkají, směřovaly ke všemu dobru, které je jeho, a podporovaly je.

Židům 13:5. 1. Timoteovi 6:6. Job 31:29. Žalmy 122:7-9. 1. Timoteovi 1:5. Ester 10:3. 1. Korintským 13:4-7.

148. Jaké hříchy jsou zakázány v desátém přikázání?

Hříchy zakázané v desátém přikázání jsou: nespokojenost s naším vlastním stavem; závidění dobra našeho bližního a zármutek nad ním spolu se všemi nezřízenými hnutími a náklonnostmi k

čemukoli, co je jeho.

1. Královská 21:4. Ester 5:13. 1. Korintským 10:10. Galatským 5:26. Jakubova 3:14,16. Žalmy 112:9,10. Nehemiáš 2:10. Římanům 7:7,8. Římanům 13:9. Kolossenským 3:5. 5. Mojžíšova 5:21.

149. Je některý člověk schopen dokonale zachovávat přikázání Boží?

Žádný člověk není schopen ani sám od sebe, ani žádnou milostí přijatou v tomto životě dokonale zachovávat přikázání Boží, nýbrž je denně přestupuje myšlenkou, slovem i skutkem.

Jakubova 3:2. Jan 15:5. Římanům 8:3. Kazatel 7:20. 1. Janova 1:8,10. Galatským 5:17. Římanům 7:18,19. 1. Mojžíšova 6:5. 1. Mojžíšova 8:21. Římanům 3:9-19. Jakubova 3:2-13.

150. Jsou všechna přestoupení zákona Božího sama v sobě i před očima Božíma stejně ohavná?

Ne všechna přestoupení zákona Božího jsou stejně ohavná; ale některé hříchy jsou samy v sobě a z důvodu rozličných přitěžujících okolností před očima Božíma ohavnější než jiné.

Jan 19:11. Ezechiel 8:6,13,15. 1. Janova 5:16. Žalmy 78:17,32,56.

151. Které jsou ty přitěžující okolnosti, jež činí některé hříchy ohavnějšími než jiné?

Přitěžující okolnosti hříchů plynou: 1. Z osob, které hřeší: jsou-li zralejšího věku, větší zkušenosti nebo milosti, vynikající vyznáním, dary, postavením, úřadem, jsou-li vůdci jiných a je-li pravděpodobné, že jejich příkladu budou jiní následovat. 2. Ze stran, proti nimž se hřeší: je-li hřích přímo proti Bohu, Jeho vlastnostem a uctívání; proti Kristu a Jeho milosti; proti Duchu svatému, Jeho svědectví a působení; proti představeným, vynikajícím mužům a těm, k nimž jsme zvláště vázáni vztahem a

závazkem; proti komukoli ze svatých, zvláště proti slabým bratřím, proti jejich duším nebo duším kohokoli jiného a proti obecnému dobru všech nebo mnohých. 3. Z povahy a jakosti provinění: je-li proti výslovné liteře zákona, přestupuje-li mnohá přikázání, obsahuje-li v sobě mnohé hříchy; není-li jen počato v srdci, ale propuká-li ve slova a činy, pohoršuje-li jiné a nepřipouští-li náhradu; je-li proti prostředkům, milosrdenstvím, soudům, světlu přirozenosti, usvědčení svědomí, veřejnému nebo soukromému napomenutí, církevní kázni, světským trestům; a proti našim modlitbám, předsevzetím, přislíbením, slibům, smlouvám a závazkům vůči Bohu nebo lidem; je-li spácháno úmyslně, svévolně, opovážlivě, nestoudně, chlubivě, zlomyslně, často, zatvrzele, s rozkoší, setrvale nebo s opětovným upadáním po pokání. 4. Z okolností času a místa: je-li spácháno v den Páně nebo v jiných časech bohoslužby; nebo bezprostředně před nimi nebo po nich, nebo po jiných pomocech k předejití nebo nápravě takových pokleslů; je-li spácháno veřejně nebo v přítomnosti jiných, kteří tím budou pravděpodobně popuzeni nebo poskvrněni.

Jeremiáš 2:8. Job 32:7,9. Kazatel 4:13. 1. Královská 11:4,9. 2. Samuelova 12:14. 1. Korintským 5:1. Jakubova 4:17. Lukáš 12:47,48. Jeremiáš 5:4,5. 2. Samuelova 12:7-9. Ezechiel 8:11,12. Římanům 2:17-24. Galatským 2:11-14. Matouš 21:38,39. 1. Samuelova 2:25. Skutky apoštolské 5:4. Žalmy 51:4. Římanům 2:4. Malachiáš 1:8,14. Židům 2:2,3. Židům 12:25. Židům 10:29. Matouš 12:31,32. Efezským 4:30. Židům 6:4-6. Judova 1:8. 4. Mojžíšova 12:8,9. Izaiáš 3:5. Přísloví 30:17. 2. Korintským 12:15. Žalmy 55:12-15. Sofoniáš 2:8,10,11. Matouš 18:6. 1. Korintským 6:8. Zjevení Janovo 17:6. 1. Korintským 8:11,12. Římanům 14:13,15,21. Ezechiel 13:19. 1. Korintským 8:12. Zjevení Janovo 18:12,13. Matouš 23:15. 1. Tessalonicenským 2:15,16. Jozue 22:20. Přísloví 6:30-35. Ezdráš 9:10-12. 1. Královská 11:9,10. Kolossenským 3:5. 1. Timoteovi 6:10. Přísloví 5:8-12. Přísloví 6:32,33.

Jozue 7:21. Jakubova 1:14,15. Matouš 5:22. Micheáš 2:1 . Matouš 18:7. Římanům 2:23,24. 5. Mojžíšova 22:22,28,29. Přísloví 6:32-35. Matouš 11:21-24. Jan 15:22. Izaiáš 1:3. 5. Mojžíšova 32:6. Amos 4:8-11. Jeremiáš 5:8. Římanům 1:26,27. Římanům 1:32. Daniel 5:22. Titovi 3:10,11. Přísloví 29:1. Titovi 3:10. Matouš 18:17. Přísloví 23:35. Přísloví 27:22. Žalmy 78:34-37. Jeremiáš 2:20. Jeremiáš 13:5,6,20,21. Kazatel 5:4-6. Přísloví 20:25. 3. Mojžíšova 26:25. Přísloví 2:17. Ezechiel 17:18,19. Žalmy 36:4. Jeremiáš 6:16. 4. Mojžíšova 15:30. 2. Mojžíšova 21:14. Jeremiáš 3:3. Přísloví 7:13. Žalmy 52:1. 3. Janova 1:10. 4. Mojžíšova 14:22. Zachariáš 7:11,12. Přísloví 2:14. Izaiáš 57:17. Jeremiáš 34:8-11. 2. Petrova 2:20-22. 2. Královská 5:26. Jeremiáš 7:10. Izaiáš 26:10. Ezechiel 23:37-39. Izaiáš 58:3-5. 4. Mojžíšova 25:6,7. 1. Korintským 11:20,21. Jeremiáš 7:8-10,14,15. Jan 13:27,30. Ezdráš 9:13,14. 2. Samuelova 16:22. 1. Samuelova 2:22-24.

152. Co si každý hřích zasluhuje od Boha?

Každý hřích, i ten nejmenší, jsa proti svrchovanosti, dobrotě a svatosti Boží a proti Jeho spravedlivému zákonu, zasluhuje Jeho hněv a prokletí, jak v tomto životě, tak v budoucím, a nemůže být odčiněn jinak než krví Kristovou.

Jakubova 2:10,11. 2. Mojžíšova 20:1,2. Abakuk 1:13. 3. Mojžíšova 10:3. 3. Mojžíšova 11:44,45. 1. Janova 3:4. Římanům 7:12. Efezským 5:6. Galatským 3:10. Pláč Jeremiášův 3:39. 5. Mojžíšova 28:15-68. Matouš 25:41. Židům 9:22. 1. Petrova 1:18,19.

153. Co od nás Bůh požaduje, abychom unikli Jeho hněvu a prokletí, které nám náleží pro přestoupení zákona?

Abychom unikli hněvu a prokletí Božímu, které nám náleží pro přestoupení zákona, požaduje od nás Bůh pokání k Bohu a víru v

našeho Pána Ježíše Krista a pilné užívání vnějších prostředků, jimiž nám Kristus sděluje dobrodiní svého prostřednictví.

Skutky apoštolské 16:30,31. Skutky apoštolské 20:21. Matouš 3:7,8. Lukáš 13:3,5. Jan 3:16,18. Přísloví 2:1-5. Přísloví 8:33-36.

154. Které jsou vnější prostředky, jimiž nám Kristus sděluje dobrodiní svého prostřednictví?

Vnějšími a řádnými prostředky, jimiž Kristus sděluje své církvi dobrodiní svého prostřednictví, jsou všechna Jeho ustanovení, zvláště Slovo, svátosti a modlitba; to vše je vyvoleným učiněno účinným k jejich spasení.

Matouš 28:19,20. Skutky apoštolské 2:42,46,47.

155. Jak se Slovo stává účinným ke spasení?

Duch Boží činí čtení, ale zvláště kázání Slova účinným prostředkem k osvícení, usvědčení a pokoření hříšníků; k jejich vyhnání ze sebe samých a přitažení ke Kristu; k jejich připodobnění Jeho obrazu a podrobení Jeho vůli; k jejich posílení proti pokušením a porušenostem; k jejich vzdělávání v milosti a upevňování jejich srdcí ve svatosti a útěše skrze víru ke spasení.

Nehemiáš 8:8. Skutky apoštolské 26:18. Žalmy 19:8. 1. Korintským 14:24,25. 2. Paralipomenon 34:18,19,26-28. Skutky apoštolské 2:37,41. Skutky apoštolské 8:27-39. 2. Korintským 3:18. 2. Korintským 10:4-6. Římanům 6:17. Matouš 4:4,7,10. Efezským 6:16,17. Žalmy 19:11. 1. Korintským 10:11. Skutky apoštolské 20:32. 2. Timoteovi 3:15-17. Římanům 1:16. Římanům 10:13-17. Římanům 15:4. Římanům 16:25. 1. Tessalonicenským 3:2,10-11,13.

156. Má Slovo Boží číst každý?

Ačkoli ne všem má být dovoleno číst Slovo veřejně shromáždění, přece lidé všech stavů jsou povinni číst je o samotě pro sebe i se

svými rodinami; k tomu cíli mají být svatá Písma překládána z původního jazyka do jazyků obecných.

5. Mojžíšova 31:9,11-13. Nehemiáš 8:2,3. Nehemiáš 9:3-5 . 5. Mojžíšova 17:19. Zjevení Janovo 1:3. Jan 5:39. Izaiáš 34:16. 5. Mojžíšova 6:6-9. 1. Mojžíšova 18:17,19. Žalmy 78:5-7. 1. Korintským 14:6,9,11,12,15,16,24,27,28.

157. Jak se má Slovo Boží číst?

Svatá Písma se mají číst s vysokou a uctivou vážností k nim; s pevným přesvědčením, že jsou samým Slovem Božím a že jedině On nás může uschopnit, abychom jim rozuměli; s touhou poznat vůli Boží v nich zjevenou, věřit jí a poslouchat ji; s pilností a pozorností k jejich obsahu a záměru; s rozjímáním, uplatňováním na sebe, sebezapřením a modlitbou.

Žalmy 19:10. Nehemiáš 8:3-10. 2. Mojžíšova 24:7. 2. Paralipomenon 34:27. Izaiáš 66:2. 2. Petrova 1:19-21. Lukáš 24:45. 2. Korintským 3:13-16. 5. Mojžíšova 17:10,20. Skutky apoštolské 17:11. Skutky apoštolské 8:30,34. Lukáš 10:26-28. Žalmy 1:2. Žalmy 119:97. 2. Paralipomenon 24:21. Přísloví 3:5. 5. Mojžíšova 33:3. Přísloví 2:1-6. Žalmy 119:18. Nehemiáš 7:6,8.

158. Kým má být Slovo Boží káz̆áno?

Slovo Boží má být káz̆áno jen těmi, kdo jsou dostatečně obdařeni dary a také náležitě schváleni a povoláni k tomuto úřadu.

1. Timoteovi 3:2,6. Efezským 4:8-11. Ozeáš 4:6. Malachiáš 2:7. 2. Korintským 3:6. Jeremiáš 14:15. Římanům 10:15. Židům 5:4. 1. Korintským 12:28,29. 1. Timoteovi 3:10. 1. Timoteovi 4:14. 1. Timoteovi 5:22.

159. Jak mají Slovo Boží kázat ti, kdo jsou k tomu povoláni?

Ti, kdo jsou povoláni pracovat ve službě Slova, mají kázat zdravé učení, pilně, v čas i nevčas; prostě, ne v slovích lákavých lidské moudrosti, ale v dokázání Ducha a moci; věrně, oznamujíce celou

radu Boží; moudře, přizpůsobujíce se potřebám a schopnostem posluchačů; horlivě, s vroucí láskou k Bohu a k duším Jeho lidu; upřímně, majíce na zřeteli Jeho slávu a jejich obrácení, vzdělání a spasení.

Titovi 2:1,8. Skutky apoštolské 18:25. 2. Timoteovi 4:2. 1. Korintským 14:19. 1. Korintským 2:4. Jeremiáš 23:28. 1. Korintským 4:1,2. Skutky apoštolské 20:27. Kolossenským 1:28. 2. Timoteovi 2:15. 1. Korintským 3:2. Židům 5:12-14. Lukáš 12:42. Skutky apoštolské 18:25. 2. Korintským 5:13,14. Filipenským 1:15-17. Kolossenským 4:12. 2. Korintským 12:15. 2. Korintským 2:17. 2. Korintským 4:2. 1. Tessalonicenským 2:4-6. Jan 7:18. 1. Korintským 9:19-22. 2. Korintským 12:19. Efezským 4:12. 1. Timoteovi 4:16. Skutky apoštolské 26:16-18.

160. Co se vyžaduje od těch, kdo slyší kázané Slovo?

Od těch, kdo slyší kázané Slovo, se vyžaduje, aby je bedlivě poslouchali s pilností, přípravou a modlitbou; zkoumali, co slyší, podle Písem; přijímali pravdu s vírou, láskou, tichostí a ochotnou myslí jako Slovo Boží; rozjímali o něm a rozmlouvali o něm; skrývali je ve svých srdcích a přinášeli jeho ovoce ve svém životě.

Přísloví 8:34. 1. Petrova 2:1,2. Lukáš 8:18. Žalmy 119:18. Efezským 6:18,19. Skutky apoštolské 17:11. Židům 4:2. 2. Tessalonicenským 2:10. Jakubova 1:21. Skutky apoštolské 17:11. 1. Tessalonicenským 2:13. Lukáš 9:44. Židům 2:1. Lukáš 24:14. 5. Mojžíšova 6:6,7. Přísloví 2:1. Žalmy 119:11. Lukáš 8:15. Jakubova 1:25.

161. Jak se svátosti stávají účinnými prostředky spasení?

Svátosti se stávají účinnými prostředky spasení ne nějakou mocí, která by byla v nich samých, ani nějakou silou odvozenou ze zbožnosti nebo úmyslu toho, kdo je vysluhuje, nýbrž jedině působením Ducha svatého a požehnáním Krista, který je

ustanovil.

1. Petrova 3:21. Skutky apoštolské 8:13,23. 1. Korintským 3:6,7. 1. Korintským 12:13.

162. Co je svátost?

Svátost je svaté ustanovení zřízené Kristem v Jeho církvi, aby těm, kdo jsou uvnitř smlouvy milosti, znázorňovalo, pečetilo a podávalo dobrodiní Jeho prostřednictví; aby posilovalo a rozmnožovalo jejich víru a všechny jiné milosti; aby je zavazovalo k poslušnosti; aby osvědčovalo a pěstovalo jejich vzájemnou lásku a společenství; a aby je odlišovalo od těch, kdo jsou vně.

1. Mojžíšova 17:7,10. 2. Mojžíšova 12. Matouš 26:26-28. Matouš 28:19. Římanům 4:11. 1. Korintským 11:24,25. Římanům 15:8. 2. Mojžíšova 12:48. Skutky apoštolské 2:38. 1. Korintským 10:16. Římanům 4:11. Galatským 3:27. Římanům 6:3,4. 1. Korintským 10:21. Efezským 4:2-5. 1. Korintským 12:13. Efezským 2:11,12. 1. Mojžíšova 34:14.

163. Které jsou části svátosti?

Svátost má dvě části: jednou je vnější a smyslům přístupné znamení, užívané podle Kristova vlastního ustanovení; druhou vnitřní a duchovní milost jím znázorněná.

Matouš 3:11. 1. Petrova 3:21. Římanům 2:28,29.

164. Kolik svátostí ustanovil Kristus ve své církvi v Novém zákoně?

V Novém zákoně ustanovil Kristus ve své církvi jen dvě svátosti: křest a večeři Páně.

Matouš 26:26-28. Matouš 28:19. 1. Korintským 11:20,23.

165. Co je křest?

Křest je svátost Nového zákona, v níž Kristus nařídil, aby obmytí vodou ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého bylo znamením a pečetí vštípení v sebe samého, odpuštění hříchů svou krví a znovuzrození svým Duchem, osvojení a vzkříšení k věčnému životu; a jíž jsou pokřtění slavnostně přijímáni do viditelné církve a vstupují v otevřený a vyznávaný závazek, že budou zcela a jedině Pánovi.

Matouš 28:19. Galatským 3:27. Marek 1:4. Zjevení Janovo 1:5. Titovi 3:5. Efezským 5:26. Galatským 3:26,27. 1. Korintským 15:29. Římanům 6:5. 1. Korintským 12:13. Římanům 6:4.

166. Komu má být křest vysluhován?

Křest nemá být vysluhován nikomu, kdo je vně viditelné církve, a tak cizí od smlouvy zaslíbení, dokud nevyzná svou víru v Krista a poslušnost Jemu; ale nemluvňata pocházející z rodičů, z nichž buď oba, nebo jen jeden vyznávají víru v Krista a poslušnost Jemu, jsou v tomto ohledu uvnitř smlouvy a mají být pokřtěna.

Skutky apoštolské 2:38. Skutky apoštolské 8:36,37. 1. Mojžíšova 17:7,9. Galatským 3:9,14. Kolossenským 2:11,12. Skutky apoštolské 2:38,39. Římanům 4:11,12. Římanům 11:16. 1. Korintským 7:14. Matouš 28:19. Lukáš 18:15,16.

167. Jak máme zužitkovat svůj křest?

Nezbytnou, avšak velmi zanedbávanou povinnost zužitkovat svůj křest máme konat po celý svůj život, zvláště v čas pokušení a když jsme přítomni jeho vysluhování jiným: vážným a vděčným rozjímáním o jeho povaze a o cílech, k nimž jej Kristus ustanovil, o výsadách a dobrodiních jím udělených a zpečetěných a o slavném slibu, který jsme při něm složili; pokořováním se pro svou hříšnou poskvrněnost, pro to, že jsme nedostáli milosti křtu a svým závazkům a chodili proti nim; dorůstáním k jistotě odpuštění hříchu a všech ostatních požehnání, která jsou nám v této svátosti

zpečetěna; čerpáním síly ze smrti a vzkříšení Krista, v něhož jsme pokřtěni, k umrtvování hříchu a k oživování milosti; a usilováním žít z víry, obcovat ve svatosti a spravedlnosti jako ti, kdo v něm odevzdali svá jména Kristu, a chodit v bratrské lásce jako pokřtění týmž Duchem v jedno tělo.

Kolossenským 2:11,12. Římanům 6:4,6,11. Římanům 6:3-5. 1. Korintským 1:11-13. Římanům 6:2,3. Římanům 4:11,12. 1. Petrova 3:21. Římanům 6:3-5. Galatským 3:26,27. Římanům 6:22. Skutky apoštolské 2:38. 1. Korintským 12:13. 1. Korintským 12:25-27.

168. Co je večeře Páně?

Večeře Páně je svátost Nového zákona, v níž se podáváním a přijímáním chleba a vína podle ustanovení Ježíše Krista zvěstuje Jeho smrt; a ti, kdo důstojně přijímají, se sytí Jeho tělem a krví ke svému duchovnímu posilnění a k růstu v milosti; je v nich utvrzováno jejich spojení a společenství s Ním; vydávají svědectví o své vděčnosti a o svém závazku vůči Bohu a obnovují je, stejně jako svou vzájemnou lásku a obecenství jednoho s druhým jakožto údů téhož tajemného těla.

Lukáš 22:20. Matouš 26:26-28. 1. Korintským 11:13-26. 1. Korintským 10:16. 1. Korintským 11:24. 1. Korintským 10:14-16,21. 1. Korintským 10:17.

169. Jak Kristus ustanovil, aby byl chléb a víno ve svátosti večeře Páně podáván a přijímán?

Kristus ustanovil, aby služebníci Jeho Slova při vysluhování této svátosti večeře Páně oddělili chléb a víno od obecného užívání slovy ustanovení, díkůčiněním a modlitbou; aby vzali a lámali chléb a podali chléb i víno přijímajícím; ti pak mají podle téhož ustanovení vzít a jíst chléb a pít víno ve vděčné památce toho, že tělo Kristovo bylo za ně lámáno a vydáno a Jeho krev za ně prolita.

1. Korintským 11:23,24. Matouš 26:26-28. Marek 14:22-24. Lukáš 22:19,20.

170. Jak se ti, kdo hodně přijímají večeři Páně, v ní sytí tělem a krví Kristovou?

Jako tělo a krev Kristova nejsou ve večeři Páně tělesně ani tělně přítomny v chlebě a víně, s nimi ani pod nimi, a přece jsou duchovně přítomny víře přijímajícího neméně pravdivě a skutečně, než jsou samy prvky přítomny jeho vnějším smyslům, tak ti, kdo důstojně přijímají svátost večeře Páně, se v ní sytí tělem a krví Kristovou nikoli tělesným či tělným, nýbrž duchovním způsobem, avšak pravdivě a skutečně, když vírou přijímají a sobě přivlastňují Krista ukřižovaného a všechna dobrodiní Jeho smrti.

Skutky apoštolské 3:21. Matouš 26:26,28. 1. Korintským 11:24-29. 1. Korintským 10:16.

171. Jak se mají ti, kdo přijímají svátost večeře Páně, připravit, dříve než k ní přistoupí?

Ti, kdo přijímají svátost večeře Páně, se k ní mají, dříve než přistoupí, připravit tím, že zkoumají sami sebe, zda jsou v Kristu; zkoumají své hříchy a nedostatky; pravdivost a míru svého poznání, víry, pokání, lásky k Bohu a k bratřím, lásky ke všem lidem a odpouštění těm, kdo jim ublížili; své touhy po Kristu a svou novou poslušnost; a tím, že obnovují uplatňování těchto milostí vážným rozjímáním a vroucí modlitbou.

1. Korintským 11:28. 2. Korintským 13:5. 1. Korintským 5:7. 2. Mojžíšova 12:15. 1. Korintským 11:29. 1. Korintským 13:5. Matouš 26:28. Zachariáš 12:10. 1. Korintským 11:31. 1. Korintským 10:16,17. Skutky apoštolské 2:46,47. 1. Korintským 5:8. 1. Korintským 11:18,20. Matouš 5:23,24. Izaiáš 55:1. Jan 7:37. 1. Korintským 5:7,8. 1. Korintským 11:25,26,28. Židům 10:21,22,24. Žalmy 26:6. 1. Korintským 11:24,25. 2. Paralipomenon 30:18,19. Matouš 26:26.

172. Smí ten, kdo pochybuje, zda je v Kristu nebo zda je náležitě připraven, přistoupit k večeři Páně?

Kdo pochybuje, zda je v Kristu nebo zda je náležitě připraven ke svátosti večeře Páně, může mít pravý podíl na Kristu, i když si tím ještě není jist; a v Božích očích jej má, jestliže je náležitě zasažen vědomím, že mu ho schází, a upřímně touží být nalezen v Kristu a odstoupit od nepravosti; v takovém případě (protože zaslíbení jsou dána a tato svátost je ustanovena k úlevě i slabých a pochybujících křesťanů) má naříkat nad svou nevěrou a usilovat o to, aby jeho pochybnosti byly rozptýleny; a když tak činí, smí a má přistoupit k večeři Páně, aby byl dále posilněn.

Izaiáš 1:10. 1. Janova 5:13. Žalmy 77:1-12. Žalmy 88. Jonáš 2:4,7. Izaiáš 54:7-10. Matouš 5:3,4. Žalmy 31:22. Žalmy 73:13,22,23. Filipenským 3:8,9. Žalmy 10:17. Žalmy 42:1,2,5,11. 2. Timoteovi 2:19. Izaiáš 1:10. Žalmy 66:18-20. Izaiáš 40:11,29,31. Matouš 11:28. Matouš 12:20. Matouš 26:28. Marek 9:24. Skutky apoštolské 2:37. Skutky apoštolské 16:30. Římanům 4:11. 1. Korintským 11:28.

173. Mohou být někteří z těch, kdo vyznávají víru a touží přistoupit k večeři Páně, od ní zadrženi?

Ti, kdo jsou shledáni nevědomými nebo pohoršlivými, mohou a mají být, bez ohledu na své vyznání víry a na svou touhu přistoupit k večeři Páně, od této svátosti zadrženi mocí, kterou Kristus zanechal ve své církvi, dokud nepřijmou poučení a neprokážou své polepšení.

1. Korintským 5. 1. Korintským 11:27-31. Matouš 7:6. Judova 1:23. 1. Timoteovi 5:22. 2. Korintským 2:7.

174. Co se vyžaduje od těch, kdo přijímají svátost večeře Páně, v čase jejího vysluhování?

Od těch, kdo přijímají svátost večeře Páně, se vyžaduje, aby v době jejího vysluhování se vší svatou uctivostí a pozorností

očekávali na Boha v tomto ustanovení, pilně pozorovali svátostné prvky a úkony, bedlivě rozsuzovali tělo Páně a s vroucím citem rozjímali o Jeho smrti a utrpení, a tím se povzbuzovali k horlivému uplatňování svých milostí: k souzení sebe samých a k zármutku nad hříchem; k vroucímu lačnění a žíznění po Kristu, k sycení se Jím skrze víru, k přijímání z Jeho plnosti, k důvěře v Jeho zásluhy, k radování se z Jeho lásky a ke vzdávání díků za Jeho milost; k obnovování své smlouvy s Bohem a lásky ke všem svatým.

3. Mojžíšova 10:3. Židům 12:18. Žalmy 5:7. 1. Korintským 11:17,26,27. 2. Mojžíšova 24:8. Matouš 26:28. 1. Korintským 11:29. Lukáš 22:19. 1. Korintským 10:3-5,11,14. 1. Korintským 11:26. 1. Korintským 11:31. Zachariáš 12:10. Zjevení Janovo 22:17. Jan 6:35. Jan 1:16. Filipenským 1:16. Žalmy 63:4,5. 2. Paralipomenon 30:21. Žalmy 22:26. Jeremiáš 1:5. Žalmy 1:5. Skutky apoštolské 2:42.

175. Jaká je povinnost křesťanů poté, co přijali svátost večeře Páně?

Povinností křesťanů poté, co přijali svátost večeře Páně, je vážně uvážit, jak se při ní chovali a s jakým užitkem; naleznou-li oživení a útěchu, mají za to dobrořečit Bohu, prosit o jejich trvání, bdít proti opětovným pádům, plnit své sliby a povzbuzovat se k častému účastenství na tomto ustanovení; nenaleznou-li však žádný okamžitý užitek, mají důkladněji přezkoumat svou přípravu ke svátosti a své chování při ní; obstojí-li v obojím před Bohem a před vlastním svědomím, mají očekávat její ovoce v pravý čas; vidí-li však, že v jednom či druhém selhali, mají se pokořit a napříště k ní přistupovat s větší péčí a pilností.

Žalmy 28:7. Žalmy 85:8. 1. Korintským 11:17,30,31. 2. Paralipomenon 30:21-26. Skutky apoštolské 2:42,46. Žalmy 36:10. Píseň Šalomounova 3:4. 1. Paralipomenon 29:18. 1. Korintským 10:3-5,12. Žalmy 50:14. 1. Korintským 11:25,26. Skutky apoštolské 2:42,46. Píseň Šalomounova 5:1-6. Kazatel 5:1-6. Žalmy 42:5,8. Žalmy

43:3-5. Žalmy 123:1,2. 2. Paralipomenon 30:18,19. Izaiáš 1:16,18. 2. Korintským 7:11. 1. Paralipomenon 15:12-14.

176. V čem se shodují svátosti křtu a večeře Páně?

Svátosti křtu a večeře Páně se shodují v tom, že původcem obou je Bůh; duchovní částí obou je Kristus a Jeho dobrodiní; obě jsou pečetěmi téže smlouvy, mají je vysluhovat služebníci evangelia a nikdo jiný a mají trvat v církvi Kristově až do Jeho druhého příchodu.

Matouš 28:19. 1. Korintským 11:23. Římanům 6:3,4. 1. Korintským 10:16. Římanům 4:11. Kolossenským 2:12. Matouš 26:27,28. Jan 1:33. Matouš 28:19. 1. Korintským 4:1. 1. Korintským 11:23. Židům 5:4. Matouš 28:19,20. 1. Korintským 11:26.

177. V čem se liší svátosti křtu a večeře Páně?

Svátosti křtu a večeře Páně se liší v tom, že křest se má vysluhovat jen jednou, vodou, aby byl znamením a pečetí našeho znovuzrození a vštípení do Krista, a to i nemluvňatům; kdežto večeře Páně se má vysluhovat často, v prvcích chleba a vína, aby představovala a podávala Krista jako duchovní pokrm duše a utvrzovala naše setrvávání a růst v Něm, a to jen těm, kdo jsou dospělého věku a schopni zkoumat sami sebe.

Matouš 3:11. Titovi 3:5. Galatským 3:27. 1. Mojžíšova 17:7,9. Skutky apoštolské 2:38,39. 1. Korintským 7:14. 1. Korintským 11:23-26. 1. Korintským 10:16. 1. Korintským 11:28,29.

178. Co je modlitba?

Modlitba je obětování našich tužeb Bohu ve jménu Kristově, s pomocí Jeho Ducha, s vyznáním našich hříchů a s vděčným uznáním Jeho milosrdenství.

Žalmy 62:8. Jan 16:23. Římanům 8:26. Žalmy 32:5,6. Daniel 9:4. Filipenským 4:6.

179. Máme se modlit jedině k Bohu?

Protože jedině Bůh je s to zpytovat srdce, slyšet prosby, odpouštět hříchy a naplňovat touhy všech a jedině v Něho se má věřit a jedině On má být uctíván náboženským uctíváním, má modlitba, která je zvláštní částí tohoto uctívání, být ode všech konána jedině k Němu a k nikomu jinému.

1. Královská 8:39. Skutky apoštolské 1:24. Římanům 8:27 . Žalmy 65:2. Micheáš 7:18. Žalmy 145:18,19. Římanům 10:14. Matouš 4:10. 1. Korintským 1:2. Žalmy 50:15. Římanům 10:14.

180. Co znamená modlit se ve jménu Kristově?

Modlit se ve jménu Kristově znamená v poslušnosti Jeho přikázání a v důvěře v Jeho zaslíbení prosit o milosrdenství pro Něho; ne pouhým vyslovením Jeho jména, nýbrž tím, že povzbuzení k modlitbě i svou smělost, sílu a naději, že modlitba bude přijata, čerpáme z Krista a z Jeho prostřednictví.

Jan 14:13,14. Jan 16:24. Daniel 9:17. Matouš 7:21. Židům 4:14-16. 1. Janova 5:13-15.

181. Proč se máme modlit ve jménu Kristově?

Protože hříšnost člověka a jeho vzdálenost od Boha, která z ní plyne, jsou tak veliké, že bez prostředníka nemůžeme mít žádný přístup do Jeho přítomnosti, a protože na nebi ani na zemi není nikdo, kdo by byl k tomuto slavnému dílu ustanoven nebo k němu způsobilý, kromě samotného Krista, nemáme se modlit v žádném jiném jménu než jedině v Jeho.

Jan 14:6. Izaiáš 59:2. Efezským 3:12. Jan 6:27. Židům 7:25-27. 1. Timoteovi 2:5. Kolossenským 3:17. Židům 13:15.

182. Jak nám Duch pomáhá modlit se?

Protože nevíme, zač bychom se měli modlit, jak náleží, Duch pomáhá našim mdlobám tím, že nám dává porozumět, za koho, oč i jak se máme modlit; a tím, že působí a oživuje v našich srdcích (ačkoli ne ve všech lidech ani ve všech dobách v téže míře) ona pochopení, city a milosti, které jsou nezbytné k náležitému konání této povinnosti.

Římanům 8:26,27. Žalmy 10:17. Zachariáš 12:10.

183. Za koho se máme modlit?

Máme se modlit za celou církev Kristovu na zemi; za vrchnosti a služebníky Slova; za sebe samé, za své bratry, ano i za své nepřátele; a za lidi všeho druhu, kteří žijí nebo budou žít v budoucnu; ne však za mrtvé ani za ty, o nichž je známo, že zhřešili hříchem k smrti.

Efezským 6:18. Žalmy 28:9. 1. Timoteovi 2:1,2. Kolossenským 4:3. 1. Mojžíšova 32:11. Jakubova 5:16. Matouš 5:44. 1. Timoteovi 2:1,2. Jan 17:20. 2. Samuelova 7:29. 2. Samuelova 12:21-23. 1. Janova 5:16 .

184. Za jaké věci se máme modlit?

Máme se modlit za všechny věci, které směřují ke slávě Boží, k blahu církve, k našemu vlastnímu dobru nebo k dobru jiných; ne však za nic, co je nedovolené.

Matouš 6:9. Žalmy 51:18. Žalmy 122:6. Matouš 7:11. Žalmy 125:4. 1. Janova 5:14.

185. Jak se máme modlit?

Máme se modlit s bázně plným vědomím Boží velebnosti a s hlubokým pocitem své nehodnosti, svých potřeb a hříchů; s kajícími, vděčnými a rozšířenými srdci; s porozuměním, vírou, upřímností, vroucností, láskou a vytrvalostí, očekávajíce na Něho,

v pokorné poddanosti Jeho vůli.

Kazatel 5:1. 1. Mojžíšova 18:27. 1. Mojžíšova 32:10. Lukáš 15:17-19. Lukáš 18:13,14. Žalmy 51:17. Filipenským 4:6. 1. Samuelova 1:15. 1. Samuelova 2:1. 1. Korintským 14:15. Marek 11:24. Jakubova 1:6. Žalmy 17:1. Žalmy 145:18. Jakubova 5:16. 1. Timoteovi 2:8. Efezským 6:18. Micheáš 7:7. Matouš 26:39.

186. Jaké pravidlo nám Bůh dal, aby nás vedlo v povinnosti modlitby?

Celé Slovo Boží slouží k tomu, aby nás vedlo v povinnosti modlitby; zvláštním pravidlem k vedení je však ona forma modlitby, které náš Spasitel Kristus naučil své učedníky a která se obecně nazývá modlitba Páně.

1. Janova 5:14. Matouš 6:2-13. Lukáš 11:2-4.

187. Jak se má modlitby Páně užívat?

Modlitba Páně neslouží jen k vedení jako vzor, podle něhož máme konat jiné modlitby, ale smí se jí užívat i jako modlitby, pokud se to děje s porozuměním, vírou, uctivostí a jinými milostmi, nezbytnými k náležitému konání povinnosti modlitby.

Matouš 6:9. Lukáš 11:2.

188. Z kolika částí se skládá modlitba Páně?

Modlitba Páně se skládá ze tří částí: z úvodu, z proseb a ze závěru.

189. Čemu nás učí úvod modlitby Páně?

Úvod modlitby Páně (obsažený v těchto slovech: „Otče náš, kterýž jsi v nebesích“) nás učí, abychom, když se modlíme, přistupovali k Bohu s důvěrou v Jeho otcovskou dobrotu a v náš podíl na ní; s uctivostí a se všemi ostatními synovskými postoji, s nebeskými city a s náležitým vědomím Jeho svrchované moci, velebnosti a

milostivé blahosklonnosti; jakož i abychom se modlili s druhými a za druhé.

Matouš 6:9. Lukáš 11:13. Římanům 8:15. Izaiáš 64:9. Žalmy 123:1. Pláč Jeremiášův 3:41. Izaiáš 63:15,16. Nehemiáš 1:4-6. Skutky apoštolské 12:5.

190. Zač se modlíme v první prosbě?

V první prosbě (která zní: „Posvěť se jméno tvé“), uznávajíce naprostou neschopnost a nechuť, která je v nás samých i ve všech lidech, ctít Boha náležitě, prosíme, aby Bůh svou milostí uschopnil a naklonil nás i jiné k tomu, abychom poznávali, uznávali a vysoce ctili Jeho, Jeho tituly, vlastnosti, ustanovení, Slovo, skutky a vše, čím se Mu líbí dávat se poznat; a abychom Ho oslavovali myšlenkou, slovem i skutkem; aby zamezil a odstranil ateismus, nevědomost, modlářství, bezbožnost a vše, co je Mu ke zneuctění; a aby svou vše řídící prozřetelností spravoval a uspořádal všechny věci ke své vlastní slávě.

Matouš 6:9. 2. Korintským 3:5. Žalmy 51:15. Žalmy 67:2,3. Žalmy 83:18. Žalmy 86:10-13,15. 2. Tessalonicenským 3:1. Žalmy 138:1-3. Žalmy 147:19,20. 2. Korintským 2:14,15. Žalmy 8. Žalmy 145. Žalmy 19:14. Žalmy 103:1. Filipenským 1:9,11. Žalmy 67:1-4. Efezským 1:17,18. Žalmy 97:7. Žalmy 74:18,22,23. 2. Královská 19:15,16. 2. Paralipomenon 20:6. 2. Paralipomenon 10-12. Žalmy 83. Žalmy 140:4,8.

191. Zač se modlíme ve druhé prosbě?

Ve druhé prosbě (která zní: „Přiď království tvé“), uznávajíce, že my i všechno lidstvo jsme od přirozenosti pod panstvím hříchu a Satana, prosíme, aby království hříchu a Satana bylo zničeno, evangelium rozšířeno po celém světě, Židé povoláni a plnost pohanů uvedena; aby církev byla opatřena všemi služebníky a ustanoveními evangelia, očištěna od porušenosti, podporována a udržována světskou vrchností; aby ustanovení Kristova byla čistě

vysluhována a učiněna účinnými k obrácení těch, kdo jsou ještě ve svých hříších, a k utvrzení, potěšení a vzdělání těch, kdo jsou již obráceni; aby Kristus zde vládl v našich srdcích a urychlil čas svého druhého příchodu a našeho kralování s Ním na věky; a aby se Mu zalíbilo vykonávat království své moci v celém světě tak, jak to nejlépe poslouží k těmto cílům.

Matouš 6:10. Efezským 2:2,3. Žalmy 68:1,18. Zjevení Janovo 12:10,11. 2. Tessalonicenským 3:1. Římanům 10:1 . Jan 17:9,20. Římanům 11:25,26. Žalmy 67. Matouš 9:38. 2. Tessalonicenským 3:1. Malachiáš 1:11. Sofoniáš 3:9. 1. Timoteovi 2:1,2. Skutky apoštolské 4:29,30. Efezským 6:18-20. Římanům 15:29,30,32. 2. Tessalonicenským 1:11. 2. Tessalonicenským 2:16,17. Efezským 3:14-20. Zjevení Janovo 22:20. Izaiáš 64:1,2. Zjevení Janovo 4:8-11.

192. Zač se modlíme ve třetí prosbě?

Ve třetí prosbě (která zní: „Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi“), uznávajíce, že od přirozenosti my i všichni lidé jsme nejen naprosto neschopni a neochotni poznávat a činit vůli Boží, ale jsme náchylní bouřit se proti Jeho Slovu, stěžovat si a reptat proti Jeho prozřetelnosti a zcela nakloněni činit vůli těla a ďábla, prosíme, aby Bůh svým Duchem odňal od nás samých i od jiných všechnu slepotu, slabost, nechuť a zvrácenost srdce a svou milostí nás učinil schopnými a ochotnými poznávat Jeho vůli, činit ji a podřizovat se jí ve všech věcech s takovou pokorou, radostí, věrností, pilností, horlivostí, upřímností a stálostí, jako to činí andělé v nebi.

Matouš 6:10. Římanům 7:18. Job 21:14. 1. Korintským 2:14. Římanům 8:7. 2. Mojžíšova 17:7. 4. Mojžíšova 14:2. Efezským 2:2. Efezským 1:17,18. Efezským 3:16. Matouš 26:40,41. Jeremiáš 31:18,19. Žalmy 119:1,8,35-36. Skutky apoštolské 21:14. Micheáš 6:8. Žalmy 100:2. Job 1:21. 2. Samuelova 15:25,26. Izaiáš 38:3. Žalmy 119:4,5. Římanům 12:11. Žalmy 119:80. Žalmy 119:112

. Izaiáš 6:2,3. Žalmy 103:20,21. Matouš 18:10.

193. Zač se modlíme ve čtvrté prosbě?

Ve čtvrté prosbě (která zní: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes“), uznávajíce, že jsme v Adamovi a svým vlastním hříchem propadli své právo na všechna vnější požehnání tohoto života a zasluhujeme, aby nás jich Bůh zcela zbavil a aby nám byla při jejich užívání prokletím; a že ani ona sama o sobě nás nemohou udržet, ani my si je nemůžeme zasloužit ani svou vlastní pílí opatřit, nýbrž jsme náchylní je žádat, získávat a užívat nedovoleně, prosíme za sebe i za jiné, aby oni i my, spoléhajíce den ze dne na Boží prozřetelnost při užívání dovolených prostředků, mohli z Jeho svobodného daru, a jak se to Jeho otcovské moudrosti bude zdát nejlepší, požívat přiměřeného podílu na nich a aby nám byla zachována a požehnána při našem svatém a utěšeném užívání jich a abychom v nich nacházeli spokojenost; a abychom byli uchováni ode všeho, co je v rozporu s naší časnou obživou a útěchou.

Matouš 6:11. 1. Mojžíšova 2:17. 1. Mojžíšova 3:17. Římanům 8:20-22. Jeremiáš 5:25. 5. Mojžíšova 28:15-68. 5. Mojžíšova 8:3. 1. Mojžíšova 32:10. 5. Mojžíšova 8:17,18. Jeremiáš 6:13. Marek 7:21,22. Ozeáš 12:7. Jakubova 4:3. 1. Mojžíšova 28:20. 1. Mojžíšova 43:12-14. Efezským 4:28. 2. Tessalonicenským 3:11,12. Filipenským 4:6. 1. Timoteovi 4:3-5. 1. Timoteovi 6:6-8. Přísloví 30:8,9.

194. Zač se modlíme v páté prosbě?

V páté prosbě (která zní: „A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim“), uznávajíce, že my i všichni ostatní jsme vinni jak prvotním, tak skutkovým hříchem, a tím se stáváme dlužníky Boží spravedlnosti, a že ani my, ani žádné jiné stvoření nemůže za tento dluh dát sebemenší zadostiučinění, prosíme za sebe i za jiné, aby nás Bůh ze své svobodné milosti skrze

poslušnost a zadostiučinění Kristovo, uchopené a přivlastněné vírou, zprostil jak viny, tak trestu hříchu, přijal nás v svém Milovaném, zachovával nám svou přízeň a milost, odpouštěl naše každodenní pády a naplnil nás pokojem a radostí tím, že nám bude den ode dne dávat víc a více jistoty odpuštění; oč tím směleji prosíme a co tím s větší nadějí očekáváme, když máme v sobě to svědectví, že ze srdce odpouštíme jiným jejich provinění.

Matouš 6:12. Římanům 3:9-22. Matouš 18:24,25. Žalmy 130:3,4. Římanům 3:24-26. Židům 9:22. Efezským 1:6,7 . 2. Petrova 1:2. Ozeáš 14:2. Jeremiáš 14:7. Římanům 15:13. Žalmy 51:7-10,12. Lukáš 11:4. Matouš 6:14,15. Matouš 18:35.

195. Zač se modlíme v šesté prosbě?

V šesté prosbě (která zní: „I neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého“), uznávajíce, že nejvýš moudrý, spravedlivý a milostivý Bůh může pro rozličné svaté a spravedlivé cíle věci tak spořádat, že můžeme být napadeni, přemoženi a na čas zajati pokušeními; že Satan, svět a tělo jsou hotovi mocně nás svést z cesty a polapit; a že my i po odpuštění svých hříchů pro svou porušenost, slabost a nedostatek bdělosti jsme nejen vystaveni pokušení a sami ochotni se pokušením vydávat, ale také sami ze sebe neschopni a neochotni jim odporovat, z nich se vyprostit a obrátit je k užitku, a hodni toho, abychom byli ponecháni pod jejich mocí, prosíme, aby Bůh tak řídil svět a vše, co je v něm, podmanil tělo, zkrotil Satana, spořádal všechny věci, udělil a požehnal všechny prostředky milosti a probouzel nás k bdělosti v jejich užívání, abychom my i všechen Jeho lid byli Jeho prozřetelností uchováni od pokušení k hříchu; anebo, budeme-li pokoušeni, abychom byli Jeho Duchem mocně podepřeni a uschopněni obstát v hodině pokušení; anebo, padneme-li, abychom byli znovu pozdviženi a z pádu vysvobozeni a měli z něho posvěcený užitek a prospěch; aby naše posvěcení a spasení bylo dokonáno, Satan potřen pod naše nohy a my úplně osvobozeni od hříchu, pokušení a všeho zlého na věky.

Matouš 6:13. 2. Paralipomenon 32:31. 1. Paralipomenon 21:1. Lukáš 21:34. Marek 4:19. Jakubova 1:14. Galatským 5:17. Matouš 26:41. Matouš 26:69-72. Galatským 2:11-14. 2. Paralipomenon 18:3. 2. Paralipomenon 19:2. Římanům 7:23,24. 1. Paralipomenon 21:1-4. 2. Paralipomenon 16:7-10. Žalmy 81:11,12. Jan 17:15. Žalmy 51:10. Žalmy 119:133. 2. Korintským 12:7,8. 1. Korintským 10:12,13. Židům 13:20,21. Matouš 26:41. Žalmy 19:13. Efezským 3:14-17. 1. Tessalonicenským 3:13. Judova 1:24. Žalmy 51:12. 1. Petrova 5:8-10. 2. Korintským 13:7,9. Římanům 16:20. Zachariáš 3:2. Lukáš 22:31,32. Jan 17:15. 1. Tessalonicenským 5:23.

196. Čemu nás učí závěr modlitby Páně?

Závěr modlitby Páně (který zní: „Nebo tvé jest království, i moc, i sláva, na věky, Amen.“) nás učí podpírat své prosby důvody, které se nemají brát z nějaké hodnosti v nás samých ani v kterémkoli jiném stvoření, nýbrž od Boha; a ke svým modlitbám připojovat chvály a připisovat jedině Bohu věčnou svrchovanost, všemohoucnost a slavnou vznešenost; vzhledem k čemuž, jakož On může a chce nám pomoci, tak jsme my vírou povzbuzeni naléhat na Něho, aby to učinil, a pokojně na Něho spoléhat, že naše prosby splní. A na svědectví této své touhy a jistoty říkáme: Amen.

Matouš 6:13. Římanům 15:30. Daniel 9:4,7-9. Daniel 16-19. Filipenským 4:6. 1. Paralipomenon 29:10-13. Efezským 3:20,21. Lukáš 11:13. 2. Paralipomenon 20:6,11. 2. Paralipomenon 14:11. 1. Korintským 14:16. Zjevení Janovo 22:20,21.

© 2026 Westminster 1647 :: https://westminster1647.com/cs/correo